Μάης–Ιούνης 2015
Νο 150

εργατική δημοκρατία

Τιμη ενίσχυσης 2 ευρώ

150 τεύχη Εργατική Δημοκρατία σελ. 10 – 11

Κοινοί αγώνες για ειρήνη και επανένωση

Ελληνοκυπριιοι και τουρκοκύπριιοι γιορτάσαν μαζί την Πρωτομαγιά. Τέτοιες εκδηλώσεις συμβάλουν στην εδραίωση της ειρήνης στο νησί *σελ. 3*

Πέταξαν έξω το ΕΛΑΜ

Ένα γερό χαστούκι δέχτηκε το ΕΛΑΜ, η Χρυσή Αυγή της Κύπρου την πρωταπριλιά. Τους πέταξαν έξω από το ξενοδοχείο Κλεοπάτρα όπου προγραμμάτιζαν να οργανώσουν φιέστα με τη συμμετοχή τριών στελεχών της Χρυσής Αυγής για την επέτειο της 1ης του Απρίλη. Το ξενοδοχείο που αρχικά τους παραχώρησε το χώρο, κάτω από την πίεση των αντιδράσεων της κοινωνίας και μιας σειράς οργανώσεων που ένωσαν τις δυνάμεις τους για να αποτρέψουν αυτή την εξέλιξη (ανάμεσα τους και η Εργατική Δημοκρατία) αναγκάστηκε να τους ακυρώσει τη κράτηση.

Στείλαμε επιστολές στον ξενοδόχο ζητώντας του να μην παραχωρήσει το χώρο σε με φασιστική οργάνωση που δικάζεται στα ελληνικά δικαστήρια σαν εγκληματική οργάνωση και εξυμνεί τον Χίτλερ. Επιστολές στάλθηκαν και στα συνδικάτα των εργαζομένων στη ξενοδοχειακή μονάδα, ενώ εκδόθηκε και ανακοίνωση προς τα ΜΜΕ.

Μετά την ακύρωση του Κλεοπάτρα οι φασίστες αναγκάστηκαν να μεταφέρουν την εκδήλωση τους σε χώρο που εξασφάλισαν αποκρύπτοντας ποιοί είναι και το σκοπό που ήθελαν να το χρησιμοποιήσουν, χωρίς την συμμετοχή άλλων πέραν των δικών τους στελεχών και η οποία δεν προβλήθηκε από κανένα μέσο ενημέρωσης.

Μοναχική εξαίρεση αποτέλεσε ο δημοσιογράφος Παύλος Μυλωνάς, ο οποίος επέλεξε να καλέσει τους τρείς Χρυσαυγίτες και ένα Ελαμίτη και να τους αφιερώσει μισή ώρα σε κεντρική ενημερωτική εκπομπή της τηλεόρασης MEGA για να ανακτήσουν το έδαφος που έχασαν από την αντίδραση της κοινωνίας και την κινητοποίηση αντιφασιστικών οργανώσεων.

Η ακύρωση της εκδήλωσης στο Κλεοπάτρα ήταν μια σημαντική επιτυχία και το ΕΛΑΜ – Χρυσή Αυγή δέχτηκε ένα σοβαρό πλήγμα στη προσπάθεια του να κτίσει την εικόνα ενός καθωσπρέπει κόμματος.

Όμως αυτό δεν είναι αρκετό. Για να τσακίσουμε τους φασίστες δεν μπορούμε να στηριζόμαστε στη καλή διάθεση ούτε κάποιου μαγαζάτορα ούτε μπορούμε να περιμένουμε από τους θεσμούς του κράτους να ελέγξουν αυτές τις ναζιστικές συμμορίες. Χρειάζεται ένα μαζικό κίνημα με διάρκεια. Για να γίνει αυτό όμως χρειάζεται ένα ξεκάθαρο αντιρατσιστικό προσανατολισμό, που να κατανοεί ότι ο ρατσισμός γεννιέται μέσα από τις πολιτικές λιτότητας που οδηγούν στην ανεργία, τη φτώχεια και την απόγνωση χιλιάδες εργαζόμενους. Χρειάζεται να είναι προσανατολισμένο στη βάση της κοινωνίας. Ένα κίνημα που να συνενώνει όλους όσους δεν θέλουν να βλέπουν τους Ελαμίτες να παρελαύνουν στους δρόμους, να κτυπούν μετανάστες και αντιφασίστες αγωνιστές ή να σπάζουν τα αυτοκίνητα των τουρκοκυπρίων. Χωρίς προαποκλεισμούς ιδιαίτερα προς τα κόμματα και τις οργανώσεις της εργατικής τάξης. Σεχταρισμοί του τύπου καλύτερα «50 και ξεκάθαροι παρά 500 που θα κατέβουν γιατί τους κάλεσε το κόμμα» όχι μόνο δεν οδηγούν πουθενά αλλά αντίθετα διασπούν και απομονώνουν τις δυνάμεις που μπορούν να κτίσουν ένα αντιφασιστικό μέτωπο με μαζικότητα και διάρκεια.

Η Εργατική Δημοκρατία προς αυτή την κατεύθυνση δούλεψε με συνέπεια και επιμονή όλα αυτά τα χρόνια και προς αυτή την κατεύθυνση θα συνεχίσει να παλεύει.

Η δίκη της Χρυσής Αυγής αυτές τις μέρες μας δίνει τη δυνατότητα και την ευκαιρία να αποκαλύψουμε το ρόλο των φασιστών σε Ελλάδα και Κύπρο. Ας την εκμεταλλευτούμε.

Η διακύρηξη των οργανώσεων

Η πόλη δεν σας σηκώνει – έξω νεοναζί και φασίστες του ΕΛΑΜ και της Χρυσής Αυγής!

Το ΕΛΑΜ, ως παράρτημα της Χρυσής Αυγής, της Ελληνικής εγκληματικής παραστρατιωτικής οργάνωσης, θέλει να καταλύσει τα δημοκρατικά και ανθρώπινα δικαιώματα και να επιβάλει δια της βίας τη δικτατορία, την νεοναζιστική και φασιστική της ιδεολογία στην κοινωνία.

Όσες φορές στην ιστορία της η Κυπριακή κοινωνία επέτρεψε σε μορφώματα όπως το ΕΛΑΜ να διαδραματίσουν ρόλο και να έχουν λόγο πλήρωσε ένα μεγάλο τίμημα. Δεν έχουμε την πολυτέλεια και δεν πρέπει να επιτρέψουμε εκ νέου μια νέα καταστροφή.

Το ΕΛΑΜ και η Χρυσή Αυγή αξιοποιούν ευαίσθητα και σημαντικά ζητήματα για να αυξήσουν την επιρροή τους και να προετοιμάσουν το έδαφος, ώστε όταν καταφέρουν να διαβρώσουν την κοινωνία και τους θεσμούς, να επιβάλουν δια της βίας τη φασιστική και νεοναζιστική τους ιδεολογία.

Υπό τις περιστάσεις αυτές δηλώνουμε την αντίθεση και καταδίκη μας στη νεοναζιστική συνάθροιση που οργανώνει το ΕΛΑΜ σε συνεργασία με την Χρυσή Αυγή την 1η Απριλίου στο ξενοδοχείο Κλεοπάτρα

Οι Νεοναζί και φασίστες του ΕΛΑΜ και της Χρυσής Αυγής δεν έχουν δικαίωμα να επικαλούνται τις ατομικές ελευθερίες και τα ανθρώπινα δικαιώματα για να οργανώνουν εκδηλώσεις που στοχεύουν την προώθηση της μισαλλοδοξίας, του ρατσισμού και της βίαιης κατάλυσης αυτών των δικαιωμάτων.

Είναι για αυτούς τους λόγους που:

- Καταγγέλλουμε και απαιτούμε την ακύρωση της εκδήλωσης που προγραμματίζει το ΕΛΑΜ με τη συμμετοχή παραστρατιωτικών στελεχών και εκπροσώπων της Χρυσής Αυγής.
- Ζητούμε από το Ξενοδοχείο Κλεοπάτρα να μην παραχωρήσει τους χώρους του για τη διάδοση της φασιστικής και νεοναζιστικής ιδεολογίας, της υπόθαλψης της μισαλλοδοξίας και της κατάλυσης των δικαιωμάτων και της ελευθερίας των ανθρώπων.
- Καλούμε τους εργαζόμενους και τις συντεχνίες τους να αντιδράσουν στη χρήση του εργασιακού τους χώρου και της εργασίας τους για υπηρεσίες προς τους Νεοναζί και Φασίστες.
- Καλούμε το κοινό και όλους τους φορείς να καταδικάσουν και μποϋκοτάρουν την εκδήλωση του ΕΛΑΜ και της Χρυσής Αυγής.

Τέλος, καλούμε το κοινό να ενισχύσει τη δράση του αντιρατσιστικού και αντιφασιστικού κινήματος για να αντιταχθούμε στο ρατσισμο, στο φασισμό και να φράξουμε το δρόμο του ΕΛΑΜ – Χρυσή Αυγή και των ομοϊδεατών του.

Το ΕΛΑΜ –Χρυσή Αυγή όποιο μανδύα και να φορέσει δεν μας ξεγελά για τον πραγματικό του χαρακτήρα και στόχους!

Οι συνομιλίες δεν αρκούν, χρειάζεται…

Επαναπροσέγγιση απο τα κάτω

Η επανέναρξη των συνομιλιών για το Κυπριακό μετά την εκλογή Ακιντζί δημιούργησε πολλές ελπίδες και προσδοκίες, ιδιαίτερα σε όσους τα τελευταία χρόνια αφιέρωσαν τις δυνάμεις τους για μια ειρηνική διευθέτηση που να επανενώνει το νησί. Τα σημάδια από τις πρώτες επαφές είναι θετικά.

Ηδη ο Ακιντζί προχώρησε στην κατάργηση των διατυπώσεων για όσους θα περνούν από τα οδοφράγματα στην άλλη πλευρά. Αυτό είναι ένα σημαντικό βήμα όχι τόσο για το ότι θα γλυτώνουν χρόνο και ταλαιπωραία όσοι θα περνούν αλλά κυρίως για τον συμβολισμό του. Μέχρι τώρα για να περάσει κανείς από ή προς το βορρά θα έπρεπε να συμπληρώσει ένα έντυπο βίζας το οποίο ούτε λίγο ούτε πολύ σήμαινε ότι περνά σύνορα, μπαίνει σε άλλο κράτος. Αυτό δεν ισχύει πια. Με μια έννοια ο Ακιντζι αναιρεί από μόνος του ένα σημαντικό στοιχείο που ορίζει τα κράτη.

Μέτρα αποκατάστασης της εμπιστοσύνης εξάγγειλε και ο Αναστασιάδης αμέσως μετά την εκλογή Ακιντζί, αλλά δυστυχώς τα περισσότερα από αυτά είναι χωρίς ουσιαστικό περιεχόμενο και όφελος για τους απλούς τουρκοκύπριους. Εξάγγειλε την παραχώρηση της διαχείρισης των θρησκευτικών μνημείων των τουρκοκυπρίων στο νότο στο Εφκαφ (Θρησκευτικό Ιδρυμα), την παραχώρηση χαρτών για 28 ναρκοπέδια που βρίσκονται στο βορρά από το 1974, την πρόσληψη τουρκόφωνων (όχι τ/κ) στα κέντρα εξυπηρέτησης του Πολίτη και χαιρέτησε την προσπάθεια ενοποίησης του Κυπριακού ποδοσφαίρου με την προσχώρηση των τουρκοκυπριακών ομάδων στην ΚΟΠ.

Το τελευταίο μάλλον σαν θριαμβολογία μοιάζει αφού η ενοποίηση έγινε με τους όρους που επέβαλε η ΚΟΠ και γι αυτό η τουρκοκυπριακή ομοσπονδία δέχτηκε μεγάλη επίθεση από τους εθνικιστές της άλλης πλευράς. Η διαχείριση των θρησκευτικών μνημείων ανήκει έτσι και αλλιώς στη θρησκευτική ηγεσία της κάθε πλευράς με βάσει το Σύνταγμα του '60. Απλώς μέχρι τώρα δεν το εφάρμοζαν παραβιάζοντας το Σύνταγμα.

Αν ο Αναστασιάδης ήθελε πράγματι να δείξει καλή διάθεση και να καλλιεργήσει την εμπιστοσύνη θα μπορούσε να επαναφέρει το δικαίωμα των τουρκοκυπρίων για ιατροφαρμακευτική περίθαλψη στα δημόσια νοσοκομεία. Κάτι που τους το στέρησε αμέσως μετά την εκλογή του, επιβάλλοντας όρους που είναι αδύνατο να καλύπτουν οι τουρκοκύπριοι, φορολογική δήλωση και καταβολή κοινωνικών ασφαλίσεων για τα δυο τελευταία χρόνια. Αυτό θα ήταν ένα μέτρο που πραγματικά θα ανακούφιζε χιλιάδες απλούς τουρκοκύπριους.

Αυτά, αλλά και οι κολοτούμπες που έκανε ο Αναστασιάδης τα τελευταία χρόνια για να εξασφαλίσει την συνεργασία του ΔΗΚΟ και της ΕΔΕΚ σε κοινοβουλευτικό επίπεδο και να περνά τα μνημονιακά μέτρα θα πρέπει να μας κάνουν πολύ επιφυλακτικούς για την ειλικρινή του διάθεση για ένα «έντιμο συμβιβασμό» όπως ισχυρίζεται.

Δίπλα από αυτό θα πρέπει να βάλουμε και τη…

Χορωδία του απορριπτισμού

Η εκλογή Ακιντζί και ο κίνδυνος οι συνομιλίες να καταλήξουν σε μια συμφωνημένη διευθέτηση έσπρωξε τα κόμματα του απορριπτισμού, ΔΗΚΟ, ΕΔΕΚ, Συμμαχία Πολιτών, Ευρωκό και Οικολόγοι να ξεκαθαρίσουν ότι δεν πρόκειται να δεχτούν κανένα συμβιβασμό. Η ΕΔΕΚ προχώρησε πρώτη να αποκηρύξει τη Διζωνική Δικοινοτική Ομοσπονδία ενώ στην ίδια κατεύθυνση κινούνται και οι υπόλοιποι που τυπικά μέχρι τώρα δήλωναν ότι συμφωνούν.

Δεν ξέρουμε πόσο αυτοί θα συνεχίσουν να επηρεάζουν τον Αναστασιάδη ο οποίος συνεχίζει να χρειάζεται κάποιους από αυτούς και κυρίως το ΔΗΚΟ για να εξασφαλίζει πλειοψηφίες στη Βουλή. Ακόμη και το ίδιο το κόμμα του Αναστασιάδη όμως που για χρόνια καλλιεργεί τον εθνικισμό, στραβοκοιτάζει προς τον απορριπτισμό. Οι συνθήκες της οικονομικής υπεροχής που υπήρχαν όταν ο ΔΗΣΥ ακολουθούσε μια ρεάλ πολιτίκ στη βάση του ότι οι ελληνοκύπριοι ήταν η ισχυρή οικονομικά κοινότητα και μπορούσε να κάνει κάποιες παραχωρήσεις σε συνταγματικές ρυθμίσεις ώστε να εξασφαλίσει πρόσβαση και κάποιο έλεγχο στο βόρειο μέρος του νησιού έχουν παρέλθει ανεπιστρεπτί. Σήμερα ο ελληνοκυπριακός καπιταλισμός βρίσκεται στη χειρότερη του κρίση, από το '74 και τέτοιες σκέψεις είναι απαγορευμένες.

Βέβαια από την άλλη η προοπτική μιας συμφωνημένης διευθέτησης και η προοπτική ανοικοδόμησης της Αμμοχώστου και άλλων περιοχών ή ακόμη και η εκμετάλλευση των όποιων κοιτασμάτων υδρογονανθράκων υπάρχουν, αν υπάρχουν είναι μια ευκαιρία που δεν θα ήθελαν να την χάσουν. Δεν θα θυσιάσουν όμως τα στρατηγικά συμφέροντα, τους για να το πετύχουν.

Γι αυτό δίπλα από τις συνομιλίες βλέπουμε να κτίζονται και να αναπτύσσονται οι άξονες Κυπρος – Ελλάδα – Ισραήλ, και Κύπρος – Ελλάδα – Αιγυπτος. Την ώρα που χιλιάδες αγωνιστές σαπίζουν στις φυλακές του δικτάτορα Αλ Σίσι ο Αναστασιάδης μαζί με τον Τσίπρα στρώνουν κόκκινα χαλιά να τον υποδεχτούν. Τα ίδια έκαναν με τον Νετανιάχου, ενώ τα ισραηλινά μαχητικά πετούν πάνω από την Κύπρο σε κοινές ασκήσεις με την εθνοφρουρά.

Αυτά δεν είναι καλά σημάδια. Δεν μπορούμε να τους έχουμε καμιά εμπιστοσύνη ότι ενδιαφέρονται για την ειρήνη στο νησί ή ότι θέλουν πραγματικά μια δημοκρατική και κοινά αποδεχτή συμφωνία στο κυπριακό που θα σέβεται τα δικαιώματα όλων των κατοίκων του νησιού, ε/κ, τ/κ, αρμενίων, μαρωνιτών, μεταναστών και όσων άλλων έχουν το νησί μας σαν πατρίδα.

Κοινοί αγώνες

Μπορεί να συνομιλούν, μπορεί ακόμη και να καταλήξουν σε συμφωνία. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι θα εξασφαλίσουν την ειρήνη, τη συμφιλίωση και τη συνεργασία των απλών ανθρώπων που ζουν στο νησί, ούτε ότι το νησί μας δεν θα συνεχίσει να είναι το αβύθιστο αεροπλανοφόρων των ιμπεριαλιστών από το οποίο θα συνεχίσουν να εφορμούν εναντίον των λαών της περιοχής όπως στο Ιράκ, τη Παλαιστίνη, τη Λιβύη και αλλού. Αυτό εξάλλου φαίνεται και από τους κοινούς σχεδιασμούς για «ασφάλεια και ειρήνη στη περιοχή».

Μόνο η ενότητα στη βάση της κοινωνίας και οι κοινοί αγώνες ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων εργαζομένων μπορούν να δημιουργήσουν τις προϋποθέσεις για ειρήνη και δημοκρατία στο νησί. Κοινοί αγώνες ενάντια στον εθνικισμό, το ρατσισμό, το φασισμό και τις πολιτικές λιτότητας.

Εξάλλου οι σημερινές εξελίξεις δεν είναι άσχετες με όσα έχουν γίνει σε αυτή την κατεύθυνση τα τελευταία χρόνια. Οι δικοινοτικές εκδηλώσεις έχουν απλωθεί πια σε όλους τους τομείς, πολιτικούς, κοινωνικούς, πολιτιστικούς. Το άνοιγμα των οδοφραγμάτων έφερε πολύ κόσμο κοντά και έκτισε σχέσεις αλληλεγγύης και συνεργασίας. Κοινές εκδηλώσεις για την αποστρατικοποίηση της Λευκωσίας, ενάντια στους φασίστες, για την ειρήνη, για να τιμήσουμε τα αθώα θύματα των πολέμων στην Κύπρο, για άνοιγμα περισσότερων οδοφραγμάτων. Τα δυο τελευταία χρόνια είχαμε κοινό γιορτασμό της πρωτομαγιάς από την ΠΕΟ και τουρκοκυπριακά Συνδικάτα. Εχουν λειτουργήσει εκκλησιές και τζαμιά που έμεναν ερημωμένα για χρόνια. Πέρυσι είχαμε και το πρώτο κοινό ψηφοδέλτιο με ελληνοκύπριους και τουρκοκπριους υποψηφίους από τη Δικοινοτική Ριζοσπαστική Αριστερή Συνεργασία στις ευρωεκλογές. Φέτος είχαμε την απόφαση για ενοποίηση του ποδοσφαίρου ενώ για πρώτη φορά σε σχολείο με ελληνοκυπριακή πλειοψηφία εκλέχθηκε τουρκοκύπριος μαθητής σαν πρόεδρος.

Είναι σίγουρο ότι όλα αυτά επηρέασαν το κλίμα και στις δύο πλευρές με αποτέλεσμα να περιθωριοποιηθούν οι εθνικιστές. Κάτι που έπαιξε σημαντικό ρόλο στο να εκλεγεί ο Ακιντζί αλλά και να μειωθεί η επιρροή των απορριπτικών κομμάτων και στις δυο πλευρές.

Τέτοιου είδους εκδηλώσεις και δραστηριότητες είναι που χρειάζεται να προωθήσουμε και όχι απλά να χειροκροτούμε τον Ακιντζί και τον Αναστασιάδη. Να είμαστε εκεί, αλλά για να νοιώθουν την πίεση μας και την αποφασιστικότητα μας για ειρήνη, συμφιλίωση, συνεργασία και αλληλεγγύη ανάμεσα στους απλούς ανθρώπους του νησιού μας.

Τι αριστερά χρειαζόμαστε

Οι συνέπειες της οικονομικής κρίσης γίνονται καθημερινά και πιο αισθητές στους εργαζόμενους. Χιλιάδες άνθρωποι έχουν χάσει τις δουλειές τους. Οι μισθοί για όσους δουλεύουν έχουν μειωθεί τουλάχιστον κατά 25%. Τα διάφορα τέλη και φορολογίες τρέχουν, όπως και οι λογαριασμοί. Τα έξοδα για τα σχολεία και τις σπουδές των παιδιών αυξάνονται. Τα περισσότερα νοικοκυριά δύσκολα βγάζουν το μήνα ενώ πολλοί καταφεύγουν στα κοινοτικά παντοπωλεία. Πολύς κόσμος κινδυνεύει να χάσει ακόμη και το σπίτι του μετά την ψήφιση του νόμου για τις εκποιήσεις.

Ελπίδα δεν φαίνεται να υπάρχει για ξεπέρασμα αυτής της κατάστασης. Η κυβέρνηση παρουσιάζει διάφορα σενάρια ανάκαμψης και καλλιεργεί την εικόνα ότι έχουμε ξεπεράσει τα δύσκολα αλλά κανείς, ακόμα και η ίδια δεν πιστεύει το success story που προβάλλει.

Πολύς κόσμος διερωτάται γιατί δεν έχουμε ξεσηκωθεί ακόμη; Τι άλλο περιμένουμε να μας κάνουν; Γιατί δεν κατεβαίνουμε στους δρόμους; Γιατί δεν συμμετέχει ο κόσμος στις κινητοποιήσεις;

Κάποιοι μιλούν για αδιαφορία του κόσμου και τον κατηγορούν ότι δεν σηκώνεται από τον καναπέ και κάθετε σπίτι του χωρίς να κάνει τίποτα.

Δεν είναι έτσι τα πράγματα. Η διάθεση για κινητοποίηση δεν είναι συνάρτηση της εξαθλίωσης και της φτώχιας που κάποιος περνά. Αν ήταν έτσι τότε θα βλέπαμε τις πιο μαζικές και μαχητικές κινητοποιήσεις στις χώρες της Αφρικής και της Ασίας που το επίπεδο ζωής είναι πέρα από κάθε όριο φτώχειας. Αντίθετα έχουμε δει τις πιο μεγάλες κινητοποιήσεις στην ιστορία του κινήματος στις αναπτυγμένες χώρες που υπάρχει οργανωμένη και δυνατή εργατική τάξη.

Γιατί λοιπόν σήμερα δεν βλέπουμε καμιά ουσιαστικά οργανωμένη αντίσταση στις επιθέσεις της κυβέρνησης και των εργοδοτών παρά το ότι όλες οι εργατικές κατακτήσεις των τελευταίων δεκαετιών χάνονται η μια πίσω από την άλλη, ωράριο, συλλογικές συμβάσεις, μισθοί, συντάξεις, επιδόματα, δημόσια και δωρεάν Υγεία και Παιδεία;

Η διάθεση κινητοποίησης είναι συνάρτηση της αυτοπεποίθησης και της πίστης ότι η δική μας δράση μπορεί να έχει αποτελέσματα. Ότι μπορούμε με τη συλλογική μας δράση να νικήσουμε. Αν ο κόσμος δεν βλέπει αυτή τη προοπτική δεν πρόκειται να κινητοποιηθεί όσο και αν υποφέρει. Θα ψάξει να βρει ατομικές λύσεις και διεξόδους ή θα κάτσει στο καναπέ και θα κάνει ότι δεν ακούει και δεν βλέπει.

Η εμπειρία που έχει ο κόσμος από τους αγώνες που είδε τα τελευταία χρόνια είναι ότι γίνονται τις περισσότερες φορές για την τιμή των όπλων και όχι για να ανατρέψουν τις πολιτικές της κυβέρνησης ή των εργοδοτών. Γίνονται περισσότερο για να εκτονώσουν την αγωνιστική διάθεση των εργαζομένων παρά για να την οργανώσουν και να την συντονίσουν. Γίνονται αποσπασματικά, τμηματικά και απομονωμένα. Πολύς κόσμος βλέπει αυτή τη κατάσταση και διερωτάται γιατί; Δεν βλέπουν οι συντεχνιακοί ηγέτες ότι αυτό είναι αδιέξοδο; Ιδιαίτερα ο κόσμος που προσβλέπει στην αριστερά διερωτάται γιατί δεν κάνει κάτι το ΑΚΕΛ;

Μπορεί όμως να κάνει κάτι το ΑΚΕΛ; Μπορεί να μπει μπροστά και να οργανώσει και να συντονίσει τους αγώνες της εργατικής τάξης και να ανατρέψει τις πολιτικές λιτότητας της κυβέρνησης, της τρόικας και της Ε.Ε.; Μπορεί να γίνει επαναστατικό κόμμα το ΑΚΕΛ και να οργανώσει την πάλη ενάντια στον καπιταλισμό με προοπτική την ανατροπή του και το κτίσιμο μιας κοινωνίας που να βάζει πάνω απ' όλα τον άνθρωπο και όχι τα κέρδη, μια κοινωνία της αλληλεγγύης, της ειρήνης και της δημοκρατίας, τον σοσιαλισμό;

Τη δύναμη την έχει. Γιατί δεν το κάνει τότε; Επειδή δεν κοιτάζει προς αυτή τη κατεύθυνση. Στο δίλημμα μεταρρύθμιση ή επανάσταση το ΑΚΕΛ απάντησε από πολύ νωρίς, επιλέγοντας την μεταρρύθμιση.

Η παράδοση του ΑΚΕΛ

Το Κομμουνιστικό Κόμμα Κύπρου, ο πρόγονος του ΑΚΕΛ δημιουργήθηκε το 1926. Οι πρώτοι κομμουνιστικοί πυρήνες εμφανίστηκαν από το 1924 σαν αποτέλεσμα της επίδρασης της νικηφόρας Οκτωβριανής Επανάστασης στη Ρωσία το 1917. Ιδρύθηκε όμως σε μια εποχή που ο Στάλιν είχε ήδη το πάνω χέρι στο Κομμουνιστικό Κόμμα της Ρωσίας και τα Κομμουνιστικά Κόμματα ήταν κάτω από την επιρροή του Σταλινισμού. Ωστόσο η μάχη μέσα στο μπολσεβίκικο κόμμα δεν είχε κριθεί τελειωτικά και οι επαναστατικές παραδόσεις των μπολσεβίκων ήταν νωπές και επηρέαζαν σε κάποιο βαθμό τα νεοσύστατα κομμουνιστικά κόμματα.

Γι αυτό και το ΚΚΚ στην αρχή τάχθηκε ενάντια στην πολιτική της Ενωσης και θεωρούσε τους οπαδούς της «σαν τους μεγαλύτερους εχθρούς του λαού γιατί διασπούν την εργατική τάξη σε έλληνες και τούρκους». Ταυτόχρονα όμως υιοθέτησε την σταλινική θεωρία των σταδίων που λέει ότι τώρα κάνουμε εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα και αφού λύσουμε αυτό το πρόβλημα, θα παλέψουμε για σοσιαλισμό. Για αυτό και καλούσε τους αστούς σε κοινό αντιαποικιακό αγώνα. Από τότε μέχρι σήμερα έμεινε σταθερό σε αυτή την πολιτική. Πάντα αναζητούσε συμμαχίες μέσα στα προοδευτικά, πατριωτικά κομμάτια της αστικής τάξης, όπως τα χαρακτήριζε. Τότε τους καλούσε σε κοινό αντιαποικιακό αγώνα. Αργότερα όταν υποστήριξε την ένωση τους καλούσε σε κοινό αγώνα για την ένωση και σήμερα τους καλεί σε κοινό αντικατοχικό αγώνα.

Στην ουσία τόσο το ΚΚΚ όσο και το ΑΚΕΛ που το διαδέχτηκε το 1941, ταύτιζε και ταυτίζει τα συμφέροντα της εργατικής τάξης με τα συμφέροντα του έθνους. Αποδεχόταν πως η βελτίωση της κατάστασης της εργατικής τάξης θα έλθει μέσα από τη βελτίωση του έθνους, της πατρίδας, δηλαδή του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού. Επειδή ακριβώς υιοθέτησε αυτή τη πολιτική την οποία διατηρεί μέχρι σήμερα ποτέ δεν άφησε τους αγώνες της εργατικής τάξης να απειλήσουν το σύστημα.

Οι δυο ψυχές του ΑΚΕΛ

Στη πραγματικότητα το ΑΚΕΛ έχει δυο ψυχές, η μια είναι εργατική. Είναι τα απλά μέλη του, οι οπαδοί και οι ψηφοφόροι του που στην πλειοψηφία τους είναι τα πιο πρωτοπόρα και ταξικά συνειδητά κομμάτια της εργατικής τάξης. Είναι αυτοί που περιμένουν και ελπίζουν στο σοσιαλισμό. Η άλλη ψυχή του είναι αστική. Είναι ο ελληνοκυπριακός καπιταλισμός με τα συμφέροντα του οποίου ταυτίζεται και με τον οποίο είναι δεμένο με χιλιάδες νήματα, τόσο το κόμμα όσο και η ηγεσία του. Ετσι θα μπορούσαμε να χαρακτηρίσουμε το ΑΚΕΛ σαν ένα αστικό εργατικό κόμμα. Σε ομαλές συνθήκες αυτή η αντίφαση δεν φαίνεται, μπορούν να συνυπάρχουν και οι δυό ψυχες χωρίς να δημιουργούνται σοβαρά προβλήματα. Σε συνθήκες κρίσης όμως αυτό δεν μπορεί να γίνεται.

Με δυο λόγια το ΑΚΕΛ είναι σαν να πατά πάνω σε δύο βάρκες, την βάρκα της εργατικής τάξης και αυτή της αστικής τάξης. Οσο αυτά τα δυο πλεούμενα ταξιδεύουν στα ήρεμα νερά του ποταμού σε ευθεία γραμμή μπορούν να πηγαίνουν μαζί και το κόμμα να ελέγχει τα πράγματα. Όταν όμως φτάσουν στη διχάλα τότε τα πράγματα γίνονται δύσκολα. Θα πρέπει να διαλέξει σε ποια βάρκα θα πρέπει να πατήσει και τα δυο πόδια για να μην ξεσκιστεί. Σε όλες τις διχάλες που βρέθηκε το ΑΚΕΛ στην ιστορία του, όποτε χρειάστηκε να διαλέξει βάρκα για να πατήσει και τα δυο του πόδια πάντα διάλεγε τη βάρκα της αστικής τάξης, πήγαινε με τα συμφέροντα του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού. Στις απεργίες του '48, με την υποστήριξη της ένωσης, την υποστήριξη αργότερα του Μακάριου και των επιλογών του ενάντια στους τουρκοκύπριους, με τις θυσίες μετά τον πόλεμο του '74, με την ένταξη στην Ε.Ε., με τα μνημόνια και τη τρόικα. Σε όλες τις περιπτώσεις στήριξε τα συμφέροντα του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού, και εγκατέλειψε την εργατική τάξη και την προοπτική της ανατροπής του καπιταλισμού.

Η διάθεση για αντίδραση υπάρχει, εκείνο που χρειάζεται είναι οργάνωση και προοπτική

Αυτό εξάλλου είναι και το πραγματικό νόημα του συνθήματος «πάνω απ όλα η Κύπρος μας» που προβάλλει συνέχεια. Δεν υπάρχει όμως μια Κύπρος κοινή για όλους μας. Άλλη είναι η Κύπρος του Σιακόλα και του Αρίστο, άλλη η Κύπρος των τραπεζιτών, άλλη η Κύπρος του Αναστασιαδη και του συμπέθερου, άλλη η Κύπρος του Χάρη Γεωργιάδη και του Αβέρωφ, άλλη του Χρυσόστομου και άλλη η δική μας. Δεν είμαστε όλοι μέσα στο ίδιο καζάνι και βράζουμε όπως μας λένε. Εμείς είμαστε μέσα στο καζάνι και βράζουμε και αυτοί είναι από πάνω με την κουτάλα και ρουφούν τα ζουμιά μας. Και άμα τολμήσει κανείς να βγάλει το κεφάλι απέξω τρώει και μια με την κουτάλα από πάνω.

Αυτή είναι η δυσάρεστη πραγματικότητα με το ΑΚΕΛ. Γι αυτό και δεν μπορεί σε καμιά περίπτωση να γίνει επαναστατικό κόμμα. Το μόνο που μπορεί να κάνει κάθε φορά που βρίσκεται σε αυτές τις κρίσιμες διχάλες όπως είναι και σήμερα, είναι να μεταλλάσετε για να συγκρατεί τα ποσοστά του έστω και αν χρειαστεί να θυσιάσει και κάποια από τα παιδιά του όπως έκανε με τον Κατσουρίδη.

Ο ΣΥΡΙΖΑ της Κύπρου;

Σε ένα χρόνο έρχονται εκλογές. Το ΑΚΕΛ ξερει ότι υπάρχει θυμός μέσα στη κοινωνία άλλά και στην ίδια του τη βάση. Ξέρει ότι αν δεν κάνει κάτι θα χάσει αυτό τον κόσμο. Γι αύτό και προσπαθεί να κάνει δύο πράγματα. Το ένα είναι να κτίσει την εικόνα ενός κόμματος που έχει τα χαρακτηριστικά του ΣΥΡΙΖΑ ελπίζοντας να καρπωθεί από τη δυναμική που δημιούργησε η εκλογή του ΣΥΡΙΖΑ στην Ελλάδα.

Υιοθετεί φρασεολογία και σύμβολα παρόμοια με τον ΣΥΡΙΖΑ. Το σλόγκαν του τώρα είναι η ελπίδα. Προσπαθεί να δείξει μια ευαισθησία σε θέματα μεταναστών, οργανώνει κάποιες συμβολικές κινητοποιήσεις, έγινε πιο δεκτικό σε συνεργασίες και προσπαθεί να προβάλει κάποιο Ριζοσπαστικο χαρακτήρα. Ταυτόχρον θα πρέπει να ξεφορτωθεί και κάποια βαρύδια που κουβαλά στα πόδια του. Το ένα είναι η πενταετία Χριστόφια και το άλλο είναι τα σκάνδαλα στα οποία είναι μπλεγμένα ένας αριθμός στελεχών και δημοτικών συμβούλων του οι οποίοι βρίσκονται ήδη στη φυλακή.

Η αποβολή του Κατσουρίδη έχει σαν στόχο να αποσύσει από το κόμμα την ευθύνη για τα σκάνδαλα και να δείξει ότι το ίδιο είναι αυστηρό σχετικά με αυτά τα θέματα αφού δεν διστάζει να αποκεφαλίσει ένα κορυφαίο στέλεχος του. Είναι αμφίβολο όμως αν αυτό θα έχει αποτελέσμα εδώ που έχουν φτάσει τα πράγματα. Η απαξίωση του κόμματος ακόμη και από παραδοσιακούς φίλους και ψηφοφόρους του δεν μπορεί εύκολα να αναστραφεί.

Ο Χριστόφιας μάλλον θα περάσει στο περιθώριο αφού πιέζεται να μην βάλει υποψηφιότητα για την Κ.Ε. στο επερχόμενο Συνέδριο του Κόμματος τον Ιούλη.

Αυτή η αλλαγή της εικόνας του κόμματος θα είναι στο επίκεντρο της συζήτησης στο Συνέδριο του που θα γίνει τον Ιούλιο. Μια επικοινωνιακή αλλαγή που ανάμεσα σε άλλα θα προσπαθήσει να μοιάσει του ΣΥΡΙΖΑ για να ελπίζει να κερδίσει το χαμένο έδαφος της προηγούμενης περιόδου. Πόσο θα τα καταφέρει θα φανεί στις επόμενες εκλογές. Το σίγουρο είναι ότι δεν κοιτάζει προς την εργατική τάξη, τους αγώνες της και την προοπτική της ανατροπής.

Ποιος θα οργανώσει την αντίσταση;

Αφού το ΑΚΕΛ δεν κοιτάζει προς αυτή τη κατεύθυνση ποιος μπορεί να οργανώσει την αντίσταση στις επιθέσεις της κυβέρνηση. Ποιος μπορεί να φέρει την ελπίδα, όχι σαν σύνθημα άλλα σαν πραγματική προοπτική.

Μόνο μια επαναστατική αριστερά μπορεί. Μια αριστερά που να είναι προσανατολισμένη στον αντικαπιταλισμό, που να κατανοεί ότι η πάλη ενάντια στις πολιτικές λιτότητας και τα μνημόνια προϋποθέτει ρήξη με το ευρώ και την Ε.Ε. Μια αριστερά που θα στηρίζεται στην εργατική τάξη και θα στηρίζει τους αγώνες της. Μια αριστερά του διεθνισμού, του αντιρατσισμού και της πάλης ενάντια στο φασισμό.

Δυστυχώς δεν υπάρχει σήμερα αυτή η αριστερά. Οργανώσεις όπως η Εργατική Δημοκρατία που είναι προσανατολισμένες σε αυτή την πολιτική είναι μικρές ακόμη για να μπορούν να παίξουν αποτελεσματικά αυτό το ρόλο. Παραμένουν όμως η πιο σοβαρή εναλλακτική προοπτική γιατί η δυναμική που υπάρχει σήμερα μέσα στη κοινωνία είναι πρωτοφανής. Οι ανατροπές στο πολιτικό σκηνικό σε τέτοιες συνθήκες δεν είναι μακρινό όνειρο όπως έδειξε η θεαματική άνοδος του ΣΥΡΙΖΑ στην Ελλάδα αλλά και των Potemos στην Ισπανία. Η Δικοινοτική Ριζοσπαστική Αριστερή Συνεργασία που συγκροτήθηκε πέρυσι και κατέβηκε στις ευρωεκλογές με ένα κοινό ψηφοδέλτιο με ελληνοκύπριους και τουρκοκύπριους υποψηφίους, ήταν και συνεχίζει να είναι μια ελπιδοφόρα προοπτική. Για να μπορέσει όμως να γίνει μια μαζική οργάνωση της Ριζοσπαστικής Αριστεράς χρειάζεται να έρθει και η ίδια σε κάποια ρήξη με τον εαυτό της. Να προβάλει περισσότερο τα ριζοσπαστικά κομμάτια της πολιτικής της, για κρατικοποίηση των τραπεζών, για εργατικό έλεγχο, διαγραφή χρέους, καμιά θυσία για το ευρώ, για οργάνωση και συντονισμό των αγώνων από τα κάτω. Αυτά που την διαφοροποιούν από την παραδοσιακή αριστερά και όχι αυτά που την κάνουν να φαίνεται ότι ταυτίζεται με τις επιλογές της ηγετικής ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ. Θα πρέπει ακόμη να ανοίξει προς τη κοινωνία και ιδιαίτερα προς τη νεολαία.

Οι σύντροφοι της Εργατικής Δημοκρατίας που παρεμβαίνουμε στη ΔΡΑΣυ προς αυτή την κατεύθυνση παλεύουμε.

Ντίνος Αγιομαμίτης

Η δικαιοσύνη δεν είναι τυφλή είναι ταξική

Σύμφωνα με το ημερήσιο τύπο τρία με τέσσερα άτομα φυλακίζονται καθημερινά. Φυλακίζονται για μικρά χρέη, μερικές χιλιάδες ευρώ ή ακόμα και ποσά μικρότερα από πεντακόσια ευρώ. Συνήθως είναι άνθρωποι που έχασαν την δουλειά τους με υποχρεώσεις στις κοινωνικές ασφαλίσεις, πρόστιμα για τροχαίες παραβάσεις ή που πρέπει να πληρώνουν διατροφή.

Είναι άνθρωποι που η ύφεση στην οικονομία κατάστρεψε την μικρο–επιχείρηση τους, αυτοεργοδοτούμενοι, άνθρωποι που απολύθηκαν και έμειναν χωρίς εισόδημα, μακροχρόνια άνεργοι, που ουσιαστικά δεν μπορούν να βάλουν φαγητό στο τραπέζι και ζουν με την στήριξη των κοινοτικών παντοπωλείων από μέρα σε μέρα. Ανθρωποι που δεν έχουν εισόδημα για να επιζήσουν όχι για να πληρώσουν υποχρεώσεις που δημιούργησαν τα προηγούμενα χρόνια. Είναι οι άνθρωποι της διπλανής μας πόρτας.

Την ίδια ώρα τα κανάλια είναι γεμάτα με αναφορές για σκάνδαλα εκατομμυρίων ευρώ. Για τραπεζίτες που έδιναν δάνεια εκατοντάδων εκατομμυρίων χωρίς εξασφαλίσεις. Ξεγελούσαν καταθέτες στην αγορά αξιογράφων χωρίς να τους ενημερώνουν για το ρίσκο τέτοιων επενδύσεων. Αγόραζαν ελληνικά ομόλογα στην δευτερογενή αγορά αγνοώντας και πάλι τους κινδύνους ποντάροντας στα ψηλά κέρδη που θα τους απέφεραν και ταυτόχρονα εισπράττοντας τις ψηλές προμήθειες που έδιναν οι πωλητές. Και όλοι αυτοί αμείβονται με χοντρούς μισθούς και μπόνους για την καλή δουλειά που κάνουν

Για εργολάβους που φούσκωναν τις προσφορές για δημόσια έργα και δωροδοκούσαν δημόσια πρόσωπα για να κερδίσουν τις προσφορές και να πάρουν τα συμβόλαια. Για επιχειρηματίες ανάπτυξης γης με χαλαρώσεις από το κράτος που πρόσθεταν εκατομμύρια στην αξία των επενδύσεων τους. Που περιφρονούν την προστασία του περιβάλλοντος και σπαταλούν πολύτιμους πόρους όπως το νερό για να φτιάξουν γήπεδα γκολφ, που καταπατούν παραλίες για να φτιάξουν μαρίνες.

Ανθρωποι που έχουν εκατοντάδες εκατομμύρια φυγαδευμένα σε φορολογικούς παραδείσους, και δεν πληρώνουν τις δόσεις των δανείων τους, όχι γιατί δεν μπορούν αλλά

σαν μέθοδο εκβιασμού ολόκληρης της κοινωνίας για να εξασφαλίσουν ευνοϊκές αναδιαρθρώσεις των δανείων τους, για να πάρουν καινούργια δάνεια, για να πάρουν νέα κίνητρα όπως νέες φοροαπαλλαγές, επιχορηγήσεις από το κράτος και πολεοδομικές χαλαρώσεις που χαρίζουν ακόμα μεγαλύτερη αξία στις επενδύσεις τους.

Όλοι αυτοί είναι ένα πολύ μικρό κομμάτι της κοινωνίας και έχουν παρανομήσει, τα στοιχεία για τις παρανομίες τους είναι τόσα πολλά που η νομική υπηρεσία της δημοκρατίας έπρεπε να αγοράσει καινούργιους υπολογιστές με αναβαθμισμένες δυνατότητες για να τα αποθηκεύσει και να τα ταξινομήσει. Η αστυνομία έχει δημιουργήσει ομάδα με ανακριτές και εμπειρογνώμονες με γνώσεις σε οικονομικά εγκλήματα για να εξετάσει τις περιπτώσεις τους. Αλλά ο χρόνος περνά και κανένας από αυτούς δεν δικάζεται, δεν τιμωρείται.

Βέβαια η πιο πάνω εικόνα, η καθημερινή εικόνα όπου το βάρος της δικαιοσύνης πέφτει βαρύ στο κεφάλι τον απλών ανθρώπων και την ίδια στιγμή χαϊδεύει αυτούς που πραγματικά έχουν την οικονομική εξουσία στην κοινωνία να διαφεύγουν δεν είναι σημερινή.

Το σκάνδαλα είναι ουσιαστικά ο τρόπος που λειτουργεί ο καπιταλισμός. Η οικονομική κρίση είναι η αιτία που έχουν έρθει στην προσοχή της δικαιοσύνης και έχει δημιουργηθεί το κλίμα και ο θυμός που ζητά την τιμωρία όσων παραβιάζουν τους νόμους και τους κανονισμούς λειτουργίας του συστήματος.

Οι νόμοι όμως έχουν αρκετά παραθυράκια για τα μεγάλα δικηγορικά γραφεία και τους ακριβοπληρωμένους μεγαλοδικηγόρους για να θολώσουν τα νερά και να βοηθήσουν τους πελάτες τους να ξεφύγουν από την τιμωρία την ίδια στιγμή που οι μικρο–χρεώστες καταλήγουν στην φυλακή.

Ο περιβόητος νόμος αφερεγγυότητας δεν δημιουργεί δίχτυ προστασίας για όσους χρωστούν και δεν μπορούν να πληρώσουν, αντίθετα είναι ένα δίχτυ παγίδευσης, εξαναγκασμού και τιμωρίας όπου οι τραπεζίτες θα μπορούν ακόμα και να καθορίζουν τι θα βάζει στο τραπέζι του ο κάθε ένας που χρωστά.

Και ενώ οι μεγάλοι καρχαρίες, οι κερδοσκόποι της αγοράς οργιάζουν ελεύθεροι οι φυλακές έχουν γεμίσει από κόσμο που καταδικάζεται για μικροπαραβάσεις. Ακόμη και από αυτό το πρόβλημα η κυβέρνηση θέλει να κερδοσκοπήσει. Η θεραπεία που προτείνει το κυβερνητικό κόμμα, στον υπερπληθυσμό, των φυλακών είναι ο εξαναγκασμός των μικρο–οφειλετών σε κοινωνική εργασία, για να έχουν εισόδημα το οποίο θα χρησιμοποιείται για εξόφληση των χρεών τους, ενώ από την άλλη θα εξασφαλίζουν φτηνό εργατικό δυναμικό από φυλακισμένους. Σύντομα θα δούμε συνεργεία από φυλακισμένους ή και ανέργους να καθαρίζουν τους δρόμους ή ότι άλλο θα καθορίζει το υπουργείο εργασίας σαν τέτοιο.

Αυτό είναι το μέλλον που σχεδιάζουν για εμάς οι θιασώτες της απορυθμισμένης εργασίας και της ελεύθερης αγοράς και μόνο ο δικός μας αγώνας για πραγματική δικαιοσύνη θα τους σταματήσει.

Σταύρος Σιδεράς

Δίχτυο αλληλεγγύης εναντια στις εκποιήσεις

Με τις ψήφους ΔΗΣΥ – ΔΗΚΟ – ΕΔΕΚ πέρασαν από τη βουλή τα νομοσχέδια και οι κανονισμοί για την αφερεγγυότητα. Δεν είναι όμως η ψήφιση αυτών των νομοσχεδίων σε νόμο η τελευταία πράξη του δράματος αλλά η αρχή. Σ' αυτά τα νομοσχέδια το τελικό λόγο σε κάθε ουσιαστικό ζήτημα τον έχει η τράπεζα. Εξάλλου η πρόνοια στο προοίμιο του νόμου λέει καθαρά ότι η «τράπεζα δεν πρέπει να ζημιώσει» Αυτό φανερώνει το τελικό στόχο του νομοσχεδίου και ποίους υπερασπίζεται.

Η κοροϊδία του ΔΗΚΟ και τις ΕΔΕΚ είναι μεγάλη γιατί συνεχίζουν να μιλούν για τα νομοσχέδια που δήθεν προστατεύουν τους δανειολήπτες ενώ στη πραγματικότητα διευκολύνουν τους τραπεζίτες να προχωρήσουν στις εκποιήσεις.

Πολλοί δικηγόροι και ελεγκτές υποστηρίζουν ότι κανένας δεν θα μπορέσει να βγει από μέσα ή να ερμηνεύσει πολλούς από τους κανονισμούς που έχουν περάσει και εκεί οι τράπεζες θα ερμηνεύουν και θα προχωρούν όπως τις συμφέρει αυτές.

Το πιο τραγικό είναι ότι αυτοί οι νόμοι καλύπτουν όσους θα μπορούν να προχωρήσουν σε αναδιαρθρώσεις των δανείων τους και θα μπορούν να γίνουν φερέγγυοι μέσα στα άμεσα επόμενα χρόνια Το μεγαλύτερο μέρος των απλών ανθρώπων που είναι και οι δύο άνεργοι ή μακροχρόνιοι άνεργοι και δύσκολα θα ξαναμπούν στην αγορά εργασίας δεν τους καλύπτει ούτε τους προστατεύει και σίγουρα θα χάσουν και το σπίτι τους.

Το Υπουργείο Οικονομικών «δεσμεύτηκε» να καταθέσει νομοσχέδιο μέσα σε έξη μήνες για να πληρώνει για ένα διάστημα ο οργανισμός στέγης τους τόκους των χρεών. Όμως αυτό δεν αλλάζει την ουσία για αυτόν που χρωστά αφού το χρέος του παραμένει και την ίδια ώρα οι τράπεζες θα προχωρούν σε εκποιήσεις μετά που θα παίρνουν και τους τόκους για κάποιο διάστημα. Πάλι οι τράπεζες θα κερδίσουν.

Με θράσος ο Μαυρίδης του Συναγερμού μας λέει «ναι κάποιοι θα πάνε να νοικιάσουν κάτι πιο μικρό» Αυτό εννοούν προστασία της πρώτης κατοικίας, το ξεσπίτωμα και τη μετακόμιση σε «κάτι πιο μικρό» και όταν δεν θα μπορούμε να πληρώνουμε και γι αυτό υπάρχουν και χαρτόκουτα και πάρκα. Τα επενδυτικά ταμεία, τα «γεράκια» της αγοράς περιμένουν να αγοράσουν μαζικά τα μη εξυπηρετούμενα δάνεια και να αρχίσουν τις μαζικές εκποιήσεις.

Δίχτυο προστασίας από το κίνημα

Ο ρόλος του κινήματος ενάντια στις εκποιήσεις εδώ βρίσκεται. Χρειάζεται να χτίσει ένα δίχτυο εργατικής αλληλεγγύης και αντίστασης στις γειτονιές εκεί όπου θα γίνεται το ξεσπίτωμα των απλών ανθρώπων. Εκεί πρέπει να βρεθούμε δίπλα στο κάθε ένα που θα υποστεί το μαρτύριο της έξωσης. Εκεί πρέπει να βρεθούν οι γείτονες, οι συνάδελφοι, οι συμφοιτητές, οι συμμαθητές, δίπλα σε κάθε οικογένεια που ξεσπιτώνεται. Σε αυτό το δίχτυο πρέπει και μπορούν να βοηθήσουν και οι οργανώσεις των εργαζομένων. Κάθε προσπάθεια τους να βγάλουν έξω από το σπίτι του τον κάθε απλό άνθρωπο πρέπει να βρίσκει αντιμέτωπους τον κάθε εργαζόμενο και ολόκληρη την κοινωνία. Να μετατρέπεται σε μάχη ολόκληρου του εργατικού κινήματος

Το Κίνημα Ενάντια στις Εκποιήσεις σ 'αυτό πρέπει να δώσει τις δυνάμεις του. Καλή και σημαντική η πρώτη στήριξη από τους δικηγόρους του κινήματος αλλά αυτή τη στιγμή το κίνημα χρειάζεται να κινηθεί στις γειτονιές από σπίτι σε σπίτι να δώσει την σωστή ενημέρωση με το μοίρασμα φυλλαδίων, έξω από τα σούπερμάρκετ, τα γραφεία των ανέργων, δίπλα στις απεργίες και τις κινητοποιήσεις των εργαζομένων. Μέσα από τέτοιες παρεμβάσεις μπορεί να κτιστεί ένα δίχτυο εργατικής αλληλεγγύης και αντίστασης ένα πραγματικό κίνημα ενάντια στις εκποιήσεις. Αυτό θα πρέπει να έχει και την στήριξη του συνδικαλιστικού κινήματος για να έχει αποτελέσματα.

Προσανατολισμός στην εργατική τάξη

Η συνεργασίες με τις κινήσεις όπως η «ΕΥΝΟΜΙΑ» και η «ΣΥΜΕΑ» έδειξαν ότι είναι αδιέξοδες. Η άρνηση τους να συνεργαστούν με την Πλατφόρμα φανερώνει το πόσο απομονωμένα βλέπουν το ζήτημα των εκποιήσεων από τα μνημόνια και τις ιδιωτικοποιήσεις. Αυτοί που θα χάσουν την δουλειά τους λόγω των ιδιωτικοποιήσεων ή των απολύσεων ή ακόμα και αυτοί που μειώθηκε ο μισθός τους λόγω των μνημονίων σίγουρα δεν θα μπορούν να εξυπηρετούν και τα χρέη τους. Γι αυτό και το Κίνημα Ενάντια στις Εκποιήσεις βρίσκεται και συνεργάζεται με την «Πλατφόρμα. Η Κοινωνία Αντιστέκεται και Διεκδικεί» γιατί βλέπει την πάλη ενάντια στις εκποιήσεις συνδεδεμένη με την πάλη ενάντια στα μνημόνια.

Η «Ευνομία» και η «Συμεα» είναι παραγοντίστικοι σχηματισμοί που στόχο έχουν να προβάλουν μέσα από αυτές τις κινήσεις κάποια άτομα της ηγεσίας τους σαν υποψήφιους για τις επόμενες βουλευτικές εκλογές. Τάσσονται ενάντια στο σύνολο της βουλής, των κομμάτων και βουλευτών με υβριστικούς χαρακτηρισμούς χωρίς κανένα διαχωρισμό σ' αυτούς που ψήφισαν ενάντια στους νόμους για τις εκποιήσεις. Εκφράζουν ένα εθνικιστικό λόγο για δήθεν «τουρκοποίηση» των σπιτιών μας από τους «τουρκόσπορους» αφήνοντας στο απυρόβλητο τους τραπεζίτες και την κυβέρνηση. Αυτά είναι όμως τα ίδια που προτείνει και το ΕΛΑΜ και δεν είναι τυχαίο που κατεβαίνουν και αυτοί στις κινητοποιήσεις μαζί τους με τις ελληνικές σημαίες και τον εθνικό ύμνο. Ορισμένα στελέχη μάλιστα από αυτές τις κινήσεις είχαν πρωταγωνιστικό ρόλο και στη ρατσιστική επίθεση ενάντια στους μετανάστες στις Φοινοικούδες στην Λάρνακα σε εκδήλωση της ΚΙΣΑ πριν μερικά χρόνια

Η συνεργασία μαζί με αυτές τις κινήσεις, από μέρους του Κινήματος Ενάντια στις Εκποιήσεις, δεν ωφέλησε το κίνημα αντίθετα το έβλαψε. Έδωσε υπόσταση και προβολή σε αυτές τις κινήσεις ακόμα και μέσα από τον Αστρα, του έδωσε ένα αριστερό άλλοθι ενώ στην πραγματικότητα η πλειοψηφία τους είναι επιχειρηματίες και κάτοχοι αξιόγραφων.

Η συνεργασία μαζί τους δημιούργησε μια αντιπαράθεση και εσωστρέφεια μέσα στο κίνημά, την ίδια στιγμή μάλιστα που το κίνημα είχε μια καλή παρουσία και συμμετοχή στην μεγαλειώδη κινητοποίηση της Πλατφόρμας ενάντια στα μνημόνια μαζί με τις συνδικαλιστικές και άλλες οργανώσεις, εκεί δηλαδή που βρίσκεται η πραγματική δύναμη για ανατροπή αυτών των πολιτικών Αυτό δημιούργησε και προβλήματα στην συνεργασία με την Πλατφόρμα που στήριξε με μαζικές εκδηλώσεις το κίνημα ενάντια στις εκποιήσεις έξω από το προεδρικό και το υπουργείο οικονομικών.

Η «Ευνομία» είχε το θράσος να καλέσει την ΠΕΟ να μη παρουσιαστεί με σημαίες και πανό στην εκδήλωση στην οποία συνδιοργάνωνε μαζί με το κίνημα ενάντια στις εκποιήσεις και ήταν ακόμη πιο προκλητικοί οταν προσπάθησαν να αποπέμψουν στελέχη της αριστεράς και συνδικαλιστές της ΠΕΟ από την εκδήλωση.

Αντίσταση στις γειτονιές

Παρόλα αυτά η ΠΕΟ δεν έπρεπε να τους «χαριστεί» Έπρεπε να καλούσε η ίδια σε μαζική εκδήλωση έξω από τη Βουλή την ημέρα τη ψήφισης του νομοσχεδίου Έτσι όχι μόνο θα εξαφάνιζε πολιτικά αυτές τις αμφιλεγόμενες κινήσεις αλλά το πιο σημαντικό θα έβαζε πίεση και στις άλλες οργανώσεις όπως ΔΕΟΚ εκπαιδευτικοί να αντιδράσουν. Μια τέτοια μαζική εκδήλωση θα έβαζε πίεση και στους βουλευτές της ΕΔΕΚ και να τους δυσκολέψει να ψηφίσουν μαζί με τον Συναγερμό και το ΔΗΚΟ.

Τα στελέχη του κινήματος ενάντια στις εκποιήσεις προς αυτή τη κατεύθυνση θα πρέπει να κινηθούν την επόμενη περίοδο. Σε ένα κίνημα προσανατολισμένο στους εργαζόμενους και οργανωμένο στη βάση της κοινωνίας για να προσφέρει το μοναδικό δίχτυ προστασίας που μπορεί να είναι αποτελεσματικό ενάντια στις εκποιήσεις. Αντίστασης στις γειτονιές και τις οικογένειες που απειλούνται με ξεσπίτωμα.

Νίκος Αγιομαμίτης

Σταμαατήστε τα ρατσιστικά εγκλήματα

Αναδημοσιεύουμε ένα άρθρο του Γιώργου Πίττα από την Εργατική Αλληλεγγύη, την εφημερίδα του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος στην Ελλάδα, (αδελφή οργάνωση της Εργατικής Δημοκρατίας), σχετικά με την αντιμετώπιση των προσφύγων από την Ε.Ε. Γράφτηκε για την Ελλάδα αλλά τα στοιχεία και οι αριθμοί που αναφέρει αλλά και τα ίδια τα επιχειρήματα ταιριάζουν απόλυτα και για την Κύπρο.

Μια «δημοσιογράφος» της σκανδαλοθηρικής ρατσιστοφυλλάδας SUN στη Βρετανία έγραψε για τα πρόσφατα ναυάγια στη Μεσόγειο: ''Πλοιάρια διάσωσης; Θα χρησιμοποιούσα κανονιοφόρους για να σταματήσω τους μετανάστες. Μην ξεγελιέστε, αυτοί οι μετανάστες είναι σαν τις κατσαρίδες. Μπορεί να μοιάζουν κάπως με καμπάνια του Μπομπ Γκέλντοφ για την Αιθιοπία εν έτει 1984, όμως είναι φτιαγμένοι έτσι που να επιβιώνουν και από πυρηνική έκρηξη». Στην Ελλάδα η φασιστοφυλλάδα Μακελειό του Σ. Χίου κυκλοφόρησε με πρωτοσέλιδο «πετάξτε τους στη θάλασσα, γιατί θα μας φάνε ζωντανούς».

Αυτού του τύπου οι ανοιχτά κτηνώδεις ρατσιστικές επιθέσεις δεν αποτελούν απλά υπερβολές κάποιων «ακραίων». Ωριμάζουν πάνω σε ένα ρατσιστικό περιβάλλον που αντιμετωπίζει τη ζωή των προσφύγων και των μεταναστών σαν υποδεέστερη των κατοίκων των χωρών της Ευρωπαϊκής Ενωσης ή των ΗΠΑ.

Πριν ονομάσουν τους πρόσφυγες «κατσαρίδες» οι φασίστες, έχουν προηγηθεί πρωθυπουργοί και υπουργοί όπως ο Λοβέρδος που τους χαρακτήριζε «υγειονομική βόμβα», όπως ο Σαμαράς που τους χαρακτήριζε «μάστιγα». Ακόμα και ο νυν υπουργός Εξωτερικών Ν. Κοτζιάς έκανε λόγο για «εκατομμύρια μετανάστες και χιλιάδες τζιχαντιστές που θα έρθουν στην Ευρώπη αν καταρρεύσει οικονομικά η Ελλάδα».

Και δεν μένουν φυσικά στα λόγια. 22.000 πρόσφυγες και μετανάστες έχουν χάσει τη ζωή τους στα σύνορα της ΕΕ από τη μέρα που γιορτάσαμε το «Μιλένιουμ» μπαίνοντας στον 21ο αιώνα. Δεκάδες χιλιάδες σαπίζουν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, ζώντας κάτω από άθλιες συνθήκες με μόνη εναλλακτική την απέλαση. Αυτοί που κυκλοφορούν ελεύθεροι, ζούνε σε ένα καθεστώς ημιπαρανομίας υπό τη μόνιμη απειλή, εκβιασμό και εκμετάλλευση πρώτα–πρώτα της αστυνομίας, και μετά διαφόρων κυκλωμάτων και εργοδοτών.

Ο παγκόσμιος καπιταλισμός του 21ου αιώνα έχει μετατρέψει το πανάρχαιο δικαίωμα των ανθρώπων να μετακινούνται σε «έγκλημα», όχι βέβαια όλων των ανθρώπων, καθώς επιχειρηματίες και τουρίστες από τη Δύση μπορούν να πηγαίνουν ελεύθερα σχεδόν σε όλη την Ασία και την Αφρική.

Ο καπιταλισμός που στα χρηματιστήρια κάθε μέρα «γιορτάζει» τη μετακίνηση κεφαλαίων, αρνείται στην πλειοψηφία του πληθυσμού του πλανήτη να κάνει το ίδιο. Οι ΗΠΑ και οι χώρες της ΕΕ που δεν έχουν αφήσει γωνιά του πλανήτη που να μην έχουν κάνει στρατιωτική επέμβαση, έχουν βάλει στο στόχαστρο τους πρόσφυγες που οι ίδιες δημιούργησαν. Σύμφωνα με τα στοιχεία της Ύπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ, ο αριθμός των προσφύγων, των αιτούντων άσυλο και των εσωτερικά εκτοπισμένων σε όλο τον κόσμο ήταν 51,2 εκατομμύρια, ο μεγαλύτερος μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Ο κόσμος δεν εγκαταλείπει για την πλάκα τις εστίες του. Η πρώτη προφανής απάντηση στους ισχυρούς του πλανήτη που «ανησυχούν» για τη μετανάστευση είναι: σταματήστε να σπέρνετε πολέμους και φτώχεια. Αλλά μέχρι να γίνει αυτό;

Καταστροφή

Πρέπει να είναι κανείς όχι μόνο κτήνος, αλλά και πολύ ηλίθιος για να μη βλέπει ότι στη θέση που βρίσκεται σήμερα ο γείτονας, αύριο, χθες βρισκόταν ο ίδιος. Ότι ένας σεισμός 7,8 ρίχτερ, όπως ο πρόσφατος στο Νεπάλ, μπορεί ανά πάσα στιγμή να δημιουργήσει μια τεράστια καταστροφή στη χτυπημένη από την κρίση ελληνική κοινωνία. Να ξεχνάει τις ευρωπαϊκές κανονιοφόρους που παρακολουθούσαν τη Σμύρνη να καίγεται και τους πρόσφυγες να πνίγονται στην προκυμαία. Να ξεχνάει τα εκατομμύρια των προσφύγων που δημιούργησε μέσα στην ίδια την Ευρώπη ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος, μόλις δύο γενιές πίσω. Να ξεχνάει ότι εκατομμύρια Έλληνες, πάνω από το ένα τρίτο του πληθυσμού της, ζουν και εργάζονται σαν μετανάστες σήμερα εκτός Ελλάδας, στις ΗΠΑ, τον Καναδά, την Αυστραλία, τη Γερμανία, τη Νότιο Αφρική, τη Βρετανία.

Στην πραγματικότητα οι χώρες της ΕΕ έχουν ανάγκη τους πρόσφυγες που τρέχουν να γλυτώσουν τη ζωή τους. Εχουν ανάγκη και τους μετανάστες που, όπως οι παππούδες μας, αναζητούν μια καλύτερη ζωή. Με δεδομένο ότι ο πληθυσμός των χωρών της Ευρώπης και των χωρών της ΕΕ μαζί ξεπερνάει τα 800 εκατομμύρια και 50 εκατομμύρια ακόμα να έρθουν θα σημάνουν απλά μια καλοδεχούμενη– αύξηση περίπου 15% στον πληθυσμό.

Σύμφωνα με την Eurostat καθώς συνταξιοδοτείται, η μεταπολεμική γενιά των baby boomers, η αναλογία των ατόμων άνω των 65 ετών ως προς τον εργαζόμενο πληθυσμό θα αυξηθεί δραματικά, ενώ ο αριθμός των κάτω των 15 ετών θα μειωθεί κατά σχεδόν 15% ως το 2060. Η Ελλάδα, η πιο αραιοκατοικημένη στο σύνολο των 27 χωρών της ΕΕ, δεν αποτελεί εξαίρεση.

Είναι μια χώρα που συστηματικά γερνάει. Το 2060 ο ενεργός πληθυσμός ηλικίας 15–64 ετών στην Ελλάδα θα υποχωρήσει στο 54% του πληθυσμού. Και θα ήταν πολύ πιο κάτω αν όλα τα τελευταία χρόνια, η είσοδος των μεταναστών δεν είχε βοηθήσει στην αντιστροφή αυτής της τάσης. Τα 200.000 παιδιά δεύτερης γενιάς είναι η ζωντανή απόδειξη, το ίδιο και οι αυλές των σχολείων του κέντρου της Αθήνας και των χωριών. Χρειαζόμαστε ενέσεις πληθυσμού και δη πληθυσμού που να εργάζεται, να παράγει, να εξασφαλίζει τις συντάξεις.

Γιατί σε αντίθεση με την ρατσιστική προπαγάνδα, οι μετανάστες παράγουν πλούτο, και μάλιστα μεγάλο, στις χώρες που πάνε – αλλιώς πιο πλούσια χώρα του πλανήτη θα ήταν το Μπαγκλαντές και πιο φτωχές οι ΗΠΑ, ο Καναδάς, η Αυστραλία και η Γερμανία. Μήπως καταστράφηκε η ελληνική οικονομία από την μαζική είσοδο των Αλβανών και ανατολικοευρωπαίων μεταναστών τη δεκαετία του '90;

Όχι βέβαια. Οι μετανάστες και οι πρόσφυγες παράγουν πλούτο, οικονομικό, πολιτιστικό, (και κινηματικό όπως έδειξε ο αγώνας των εργατών γης της Μανωλάδας). Και αυτό που τους ενώνει με τον ντόπιο πληθυσμό είναι το ποιος και με τι όρους καρπώνεται αυτόν τον πλούτο. Δεν υπάρχει καλύτερη απόδειξη για την κοινή αυτή «μοίρα» από το γεγονός ότι τα μαύρα μεροκάματα και η ανασφάλιστη εργασία των μεταναστών τις προηγούμενες δεκαετίες, είναι σήμερα κοινό βίωμα για μεγάλο μέρος ολόκληρης της εργατικής τάξης.

Κέρδη

Το βασικό ερώτημα του «πόσοι χωράμε» λογοδοτεί στην συστηματική προσπάθεια αυτών που καρπώνονται όλα τα κέρδη από την εκμετάλλευση της εργατικής τάξης, να φορτώσουν τα βάρη της καπιταλιστικής κρίσης στους πρόσφυγες και τους μετανάστες με στόχο να διασπάσουν την ενότητα της εργατικής τάξης. Οι καπιταλιστές έχουν ξεκάθαρη απάντηση σε αυτό και την είχαν πάντα και παντού: Χωράνε όσοι θέλουμε, για όσο θέλουμε και όποτε θέλουμε.

Χιλιάδες μετανάστες κρίνονται σήμερα ανεπιθύμητοι και ''περισσεύουν''. Όμως δεν είναι οι μόνοι. Ανεπιθύμητοι κρίνονται οι ντόπιοι νέοι και νέες, που αρχίζουν να μεταναστεύουν από την Ελλάδα προς το εξωτερικό. Οι ηλικιωμένοι μετατρέπονται σε ''βάρος''. Οι γυναίκες και αυτές ''περισσεύουν''. Η ανέχεια και το αβέβαιο μέλλον κάνει τους ανθρώπους να μην γεννάνε, στην Ελλάδα των μνημονίων δεν χωράνε ούτε τα παιδιά.

Οταν μας λένε λοιπόν ότι δεν χωράνε άλλοι μετανάστες, στην ουσία λένε ότι δεν χωράει κανείς. Και γι' αυτό η δική μας απάντηση είναι ότι χωράμε όλοι. Απαιτούμε ρητά και καθαρά να ανοίξουν τα σύνορα στους πρόσφυγες και τους μετανάστες και

να κλείσουν για τους Ντάισνεμπλουμ και τους Αναστασιάδηδες, που κάθε λίγο περνάνε τα σύνορα της Ελβετίας με βαλίτσες γεμάτες ευρώ. Να κλείσουν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, να δοθεί άσυλο στους πρόσφυγες, χαρτιά στους μετανάστες, ιθαγένεια στα παιδιά.

Υποστηρίζουμε ότι η διέξοδος για ντόπιους και μετανάστες είναι η ακύρωσή των μνημονίων, η διαγραφή του χρέους, η έξοδος από την ΕΕ και τις νεοφιλελεύθερες και ρατσιστικές επιταγές της: μειώστε το προσωπικό, μειώστε τους μισθούς και τις συντάξεις, μειώστε τις κοινωνικές δαπάνες, φάτε αέρα κοπανιστό και στο τέλος φάτε και ο ένας τον άλλο.

Ο μόνος τρόπος για να βγούμε από αυτήν την τρέλα της απειλής της φτώχειας, του πολέμου, του ρατσισμού και πρόσφατα του φασισμού που γεννά η βαθιά κρίση του καπιταλισμού, είναι να αναποδογυρίσουμε αυτήν την πυραμίδα που στέκεται στη μύτη της και κινδυνεύει να μας πλακώσει όλους. Παλεύοντας όλοι μαζί για το χτίσιμο μιας άλλης κοινωνίας κάτω από τον έλεγχο των απλών ανθρώπων, που θα έχει ανάγκη όλα τα χέρια και όλα τα μυαλά, θα μπει φραγμός σε αυτήν την καταστροφή.

Κροκοδείλια δάκρυα

Περισσότεροι από χίλιοι άνθρωποι πνίγηκαν πριν από λίγες βδομάδες στη Μεσόγειο αναζητώντας καταφύγιο στην Ευρώπη. Οι ηγέτες της ΕΕ έχυσαν κροκοδείλια δάκρυα, και δεν ήταν η πρώτη φορά.

Στις 3 Οκτωβρίου του 2013, 366 μετανάστες είχαν πνιγεί σε ναυάγιο έξω από τη Λαμπεντούζα. Λίγες μέρες αργότερα, ο πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου Μάρτιν Σουλτζ και άλλοι αξιωματούχοι της ΕΕ έγιναν δέκτες αποδοκιμασιών στην ίδια τη Λαμπεντούζα, ενώ όλη η Ιταλία και η Ευρώπη συγκλονιζόταν από την τραγωδία.

Αποτέλεσμα αυτής της τραγωδίας ήταν η εκκίνηση της επιχείρησης Mare Nostrum που αφορούσε την θάλασσα νότια της Ιταλίας, με κόστος 9,3 εκατομμύρια ευρώ το μήνα και διάρκεια ενός χρόνου. Περιλάμβανε ένα μεγάλο πλοίο περισυλλογής μεταναστών, 2 φρεγάτες, 10 περιπολικά, 3 αεροπλάνα εντοπισμού και έξι ελικόπτερα του Ιταλικού Ναυτικού.

Και μόνο η σύνθεση των πλεούμενων μαρτυρά ότι η επιχείρηση είχε εξίσου αποτρεπτικό με διασωστικό χαρακτήρα. Ομως ακόμα κι έτσι, η συγκεκριμένη επιχείρηση ενόχλησε αξιωματούχους της ΕΕ, οι οποίοι έβαλαν πίεση να τερματιστεί γιατί έστελνε «λάθος μήνυμα» στους πρόσφυγες. Τερματίστηκε, τον Οκτώβρη του 2014, οπότε η διάσωση πέρασε αποκλειστικά στην επιχείρηση «Τρίτων» που εφαρμόζει η Φρόντεξ και περιπολεί μόνο σε απόσταση 30 χιλιομέτρων από τα ιταλικά σύνορα.

Δραματική αύξηση πνιγμών

Σύμφωνα με τη Διεθνή Αμνηστία, στη διάρκεια του 2014 λόγω της μεγάλης έκτασης που κάλυπτε το Μάρε Νόστρουμ, για κάθε 50 μετανάστες που έφταναν με τις βάρκες στην Κεντρική Μεσόγειο έχανε την ζωή του ένας. Η σύγκριση με το πρώτο τρίμηνο του 2015 είναι δραματική: 1 στους 23 – μια αύξηση δηλαδή πάνω από 100% παρόλο που ο συνολικός αριθμός των προσφύγων που επιχείρησαν να περάσουν ήταν ο ίδιος με το 2014. Μέσα στο πρώτο τρίμηνο του 2015 έχουν πνιγεί **53 φορές** περισσότεροι πρόσφυγες απ' όσους πνίγηκαν το αντίστοιχο τρίμηνο του 2014.

Οι ευθύνες για τους χιλιάδες νεκρούς, άντρες, γυναίκες καιαιδιά στη Μεσόγειο βαραίνουν τους ηγέτες της ΕΕ και τις κυβερνήσεις των χωρών που την απαρτίζουν. Είναι χαρακτηριστική η δήλωση του επικεφαλής της Ύπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες, Β. Κοστέλ: «Ηταν μια προαναγγελθείσα τραγωδία. Η Ευρωπαϊκή Ενωση είχε τέσσερις μήνες καιρό για να ξανασκεφθεί την προσέγγισή της, αλλά δεν το έκανε. Κανείς δεν απάντησε στις προτάσεις για επανέναρξη των επιχειρήσεων έρευνας και διάσωσης».

Φυσικά το ρατσιστικό έγκλημα της Ευρώπης Φρούριο δεν έχει ηλικία 4 μήνες, αλλά δεκαετίες ολόκληρες, από τότε που το άνοιγμα των συνόρων εντός των χωρών της ΕΕ σήμανε το μονόπλευρο κλείσιμο των συνόρων από την Ασία και την Αφρική προς την Ευρώπη. Η Διεθνής Αμνηστία υπολογίζει σε 22.000 τους πρόσφυγες και μετανάστες που άφησαν την τελευταία τους πνοή στα σύνορα της ΕΕ από το 2000 και μετά.

Η μόνη πραγματική απάντηση σε αυτό το διαρκές ρατσιστικό έγκλημα δεν είναι τα επιχειρησιακά σχέδια είτε φύλαξης είτε διάσωσης της ΕΕ. Είναι η κατάργηση της Φρόντεξ, το άνοιγμα των συνόρων και η νόμιμη είσοδος των προσφύγων και των μεταναστών που τρέχουν να σώσουν τη ζωή τους ή γάχνουν μια καλύτερη ζωή.

Σύνοδος ΕΕ: Φρόντεξ και ξανά Φρόντεξ

Ενός λεπτού σιγή στη μνήμη των χιλιάδων νεκρών στη Μεσόγειο κράτησαν οι ηγέτες των χωρών της ΕΕ κατά την έναρξη της έκτακτης συνόδου κορυφής για το μεταναστευτικό.

Τέτοια υποκρισία μαζεμένη έχει να δει η ευρωπαϊκή ήπειρος από το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, τότε που οι αρχηγοί και μάλιστα των συμμαχικών χωρών, καμώνονταν ότι δεν είχαν ιδέα για το Ολοκαύτωμα, εναντίον των Εβραίων στις κατεχόμενες από τους Ναζί χώρες.

Οι ηγέτες της ΕΕ, έρχονται να προσθέσουν ακόμα μια «λαμπρή» σελίδα στην μακρά ιστορία της «πολιτισμένης Ευρώπης» που θα διδάσκεται στο μέλλον στα σχολεία, μετά τις σταυροφορίες, το δουλεμπόριο, την αποικιοκρατία και το Ολοκαύτωμα. Με τον πιο ξεδιάντροπο τρόπο χρησιμοποίησαν τους μαζικούς πνιγμούς στη Μεσόγειο για να προκαλέσουν μια Εκτακτη Σύνοδο, που θα δημιουργήσει ακόμα περισσότερους νεκρούς στα σύνορα της νέας Ευρώπης–Φρούριο της ΕΕ.

Οι ηγέτες της ΕΕ αποφάσισαν να τριπλασιάσουν σε 9 εκατομμύρια ευρώ το μήνα τα λεφτά που δίνουν στις κατασταλτικές επιχειρήσεις που ήδη διεξάγονται στη Μεσόγειο, με στόχο την αποτροπή των προσφύγων και των μεταναστών. Είναι τέτοιο το θράσος των ηγετών της ΕΕ που παρουσιάζουν σαν φιλικό προς τους πρόσφυγες μέτρο την πρωτοβουλία για επιχειρήσεις («με σεβασμό στο Διεθνές Δίκαιο») καταστροφής των σκαφών που χρησιμοποιούν οι πρόσφυγες.

Για να τους «γλυτώσουν» υποτίθεται από τους «δουλέμπορους», οι ηγέτες της ΕΕ θα τους στερούν τον τελευταίο δρόμο διαφυγής από τον πόλεμο, την φτώχεια, τους δικτάτορες και τα «ισλαμικά κράτη» –που κατά περίπτωση οι ίδιοι δημιούργησαν! Μαντρώνουν εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους οδηγώντας τους υποχρεωτικά στη σύλληψη, τα βασανιστήρια, την πείνα, τις φυσικές καταστροφές, το θάνατο – και το ονομάζουν αυτό βοήθεια!

Πολλοί δεν διστάζουν να χρησιμοποιούν τους μαζικούς πνιγμούς για να εντείνουν ακόμα περισσότερο τις στρατιωτικές τους επεμβάσεις στην περιοχή. «Υπάρχουν σχέδια για στρατιωτική επέμβαση για την καταδίωξη των δουλεμπόρων και η Ρώμη είναι πρόθυμη ακόμα και να ηγηθεί μιας στρατιωτικής επέμβασης αν της ζητηθεί και αν διεξάγεται ως διεθνής αποστολή, με τη στήριξη του ΟΗΕ» δήλωσε με θράσος η Ιταλίδα υπουργός Αμυνας, Πινότι.

Σύμφωνα με τον Γκάρντιαν σε προσχέδιο απόφασης της συνόδου προβλέπονταν μόνο 5.000 θέσεις μετεγκατάστασης στην Ευρώπη για τους πρόσφυγες''! Ενώ για τους υπόλοιπους θα υπάρχει ''νέο πρόγραμμα «ταχείας επανόδου» με περισσότερες πτήσεις προς τις χώρες προέλευσης το οποίο θα συντονίζει η Φρόντεξ, αλλά και περισσότερα στρατόπεδα.

Αυτό το πλαίσιο των μέτρων που αποφάσισαν οι χώρες της ΕΕ στη σύνοδο, έκανε ακόμα και τους αξιωματούχους του ΟΗΕ, που δεν φημίζονται για τα ανθρωπιστικά τους αντανακλαστικά, να ζητούν από την ΕΕ να δημιουργήσει έστω κάποια «νόμιμα κανάλια μετανάστευσης».

Προκαλεί ερωτήματα η θετική αποτίμηση αυτής της Συνόδου εκ μέρους της υφυπουργού μετανάστευσης, Τασίας Χριστοδουλοπούλου ότι «κερδίσαμε γενναία έκτακτη οικονομική χρηματοδότηση που αφορά όλες τις υπηρεσίες που εμπλέκονται με την έρευνα και τη διάσωση, την υποδοχή, το άσυλο και τη φιλοξενία».

Πρόκειται για αυταπάτες. Οσο διατεθειμένη είναι η ΕΕ να «βοηθήσει» την Ελλάδα για να αντιμετωπιστεί η ανθρωπιστική κρίση της μαζικής ανεργίας και της φτώχειας, άλλο τόσο είναι διατεθειμένη να «βοηθήσει» στην υποδοχή και την φιλοξενία των προσφύγων και των μεταναστών.

Η φωνή της αντικαπιταλιστικής αριστεράς και του διεθνισμού

εργατικη δημοκρατια
διεθνιστική προ(ο)πτική
Εκδίδεται απο την Ομαδα "Εργατικη Δημοκρατια"
ΚΑΤΩ Η "ΝΕΑ ΤΑΞΗ" ΤΟΥΣ
ΚΑΜΙΑ ΠΑΡΑΧΩΡΗΣΗ ΣΤΟΥΣ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΣΥΝΕΤΑΙΡΟΥΣ ΤΟΥΣ ΓΙΑ ΧΑΡΗ ΤΗΣ ΟΠΟΙΑΣΔΗΠΟΤΕ "ΛΥΣΗΣ" σελ. 3

Η Εργατικη Δημοκρατια κυκλοφόρησε με τη μορφή μηνιαίας εφημερίδας τον Αύγουστο του 1991. Από τότε μέχρι σήμερα, με εξαίρεση κάποια μικρά διαλλείματα συνεχίζει να κυκλοφορεί. Η πρόσφατη της έκδοση έχει αλλάξει κάπως το χαρακτήρα και το μέγεθος της και μοιάζει και λίγο με περιοδικό.

Μέσα σε αυτά τα 24 χρόνα στήριξε τους αγώνες της εργατικής τάξης και έδωσε την κόντρα με τον εθνικισμό, τον ρατσισμό , το φασισμό και τον ιμπεριαλισμό. Ηταν η εφημερίδα που πρόβαλλε την ανάγκη για πολιτική επαναπροσέγγισης με τους τουρκοκύπριους εργαζόμενους σαν την μόνη πραγματική ελπίδα για ειρήνη στη Κύπρο. Έδωσε μάχες ενάντια στους εξοπλισμούς και για αποστρατικοποίση.

Ηταν μέσα σε όλες τις μάχες που έδωσε η εργατική τάξη και η αριστερά όλα αυτά τα χρόνια με στόχο την ενότητα των εργατών, τη νίκη των αγώνων και το δυνάμωμα της ταξικής συνείδησης και αλληλεγγύης των εργαζομένων με τελικό στόχο την ανατροπή του καπιταλισμού και το σοσιαλισμό.

Σε αυτή τη πορεία βρέθηκε πολλές φορές αντιμέτωπη με απειλές και επιθέσεις από την ακροδεξιά, τους φασίστες αλλά και τους κατασταλτικούς μηχανισμούς του κράτους.

Στις προεδρικές εκλογές του 1993 όταν η Κληρίδης σαν εκπρόσωπος της δεξιάς και της ακροδεξιάς προσπαθούσε να αναρριχηθεί στην προεδρία με αντίπαλο τον Γιώργο Βασιλείου που υποστηρίζονταν από την αριστερά εκδώσαμε μια αφίσα με τίτλο «Μαύρο στον Κληρίδη, να φράξουμε το δρόμο στους πραξικοπηματίες και τους φασίστες», η οποία έγινε και εξώφυλλο σε έκτατο φύλλο της Εργατική Δημοκρατίας το οποίο πούλησε πάνω από 500 φύλλα μέσα σε μισή ώρα στο συλλαλητήριο υποστήριξης του Βασιλείου. Για να εμποδίσει αυτή την αφίσα να κυκλοφορήσει ο Συναγερμός, προσπάθησε να την κηρύξει «παράνομη» με απόφαση του τότε Γ Εισαγγελέα, Αλέκου Μαρκίδη και αμόλησε τους μπράβους της ΝΕΔΗΣΥ να κυνηγούν τα συνεργία της Εργατικής Δημοκρατίας που αφισοκολλούσαν. Πολλοί σύντροφοι και συντρόφισσες βρέθηκαν τότε στα κρατητήρια της αστυνομίας για ανάκριση για την «παράνομη» αφισοκόλληση. Ομως ο κόσμος της αριστεράς στάθηκε στο πλευρό μας.

Στο πρώτο χρόνο της διακυβέρνησης Κληρίδη εξελίχτηκε το περιστατικό στη Χλώρακα όπου δυνάμεις των ΜΜΑΔ για να «απελευθερώσουν» την Έλση που την «κρατούσε» ο αρραβωνιαστικός της μπούκαραν μέσα και σκότωσαν και τους δυό. Τα δυο κορμιά γαζώθηκαν με δεκάδες σφαίρες από τους «διασώστες». Η Εργατική Δημοκρατία κυκλοφόρησε τότε με εξώφυλο «Ξηλώστε αυτό το κύκλωμα» και ζητούσε την παραίτηση του αρμόδιου υπουργού του Ευαγγέλου και τον αφοπλισμό των ΜΜΑΔ. Για να εξαφανίσουν αυτή την εφημερίδα, οι τραμπούκοι της ακροδεξιάς έκαναν διάρρηξη στα γραφεία της εφημερίδας και έκλεψαν όλα τα φύλλα. Κάποια από αυτά βρέθηκαν λίγες μέρες μετά πεταμένα σε χαντάκι έξω από τη Μοσφιλωτή.

Παρ όλα αυτά η Εργατική Δημοκρατία συνέχισε να εκδίδεται και να βρίσκεται στην πρωτοπορία των αγώνων της εργατικής τάξης. Στήριξε τους αγώνες της εργατικής τάξης και στηρίχτηκε από τα πιο πρωτοπόρα κομμάτια της. Κέρδισε την εμπιστοσύνη πολλών εργαζομένων, πολλών από αυτούς που ένοιωθαν προδομένοι από την αριστερά. Κέρδισε την εμπιστοσύνη πολλών αγωνιστών της επαναπροσέγγισης, πολλών αγωνιστών του αντιρατσιστικού και αντιφασιστικού κινήματος, πολλών από αυτούς που έβλεπαν τη συνέπεια με την οποία στήριζε τα δικαιώματα των ΛΟΑΤ ατόμων.

εργατικη δημοκρατια
ΑΦΙΕΡΩΜΑ
ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ
στις πολιτικές λιτότητας τα μνημόνια και την τρόικα
Ρήξη με το ευρώ και την Ε.Ε.

Αυτή είναι μια εκτίμηση που κρατά μέχρι σήμερα και που πολλές φορές την συναντάμε μπροστά μας.

Αυτό το κόκκινο νήμα που συνδέει αυτά τα 150 τεύχη με την ιστορία και την παράδοση του κινήματος στη Κύπρο είναι που θέλουμε να συνεχίσουμε να ξετυλίγουμε. Για να το πετύχουμε χρειαζόμαστε όπως πάντα και την δική σας βοήθεια. Αγοράστε την Εργατική Δημοκρατία, διαβάστε την, διαδώστε την, στείλτε μας τις απόψεις σας, ελάτε να κουβεντιάσουμε. Δεν έχετε τίποτα να χάσετε. Αντίθετα έχουμε ένα ολόκληρο κόσμο να κερδίσουμε.

εργατικη δημοκρατια
Εκδίδεται απο την Οργανωση Εργατικη Δημοκρατια
Δωστε λεφτα για την Παιδεια και την Υγεια
ΟΧΙ ΣΤΟΥΣ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΥΣ
ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΚΡΑΤΙΚΗ ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΜΕΡΙΜΝΑ
ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ '96

εργατικη δημοκρατια
ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΣ ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ 92
Εκδίδεται απο την Ομαδα «Εργατικη Δημοκρατια»
ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΛΥΣΗ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΟΙ
ΕΡΓΑΤΕΣ ΕΝΩΜΕΝΟΙ
ΚΑΜΜΙΑ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ Σ' ΑΥΤΟΥΣ

εργατικη δημοκρατια
ΕΙΔΙΚΟ ΦΥΛΛΟ ΓΙΑ ΤΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟ ΓΥΡΟ ΤΩΝ ΠΡΟΕΔΡΙΚΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ
Εκδίδεται απο την Ομαδα «Εργατικη Δημοκρατια»
ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΑΦΙΣΑ ΠΟΥ ΘΕΩΡΕΙ Ο ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ "ΣΤΑΣΙΑΣΤΙΚΗ"!
ΜΑΥΡΟ ΣΤΟΝ ΚΛΗΡΙΔΗ
ΝΑ ΦΡΑΞΟΥΜΕ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΣΤΟΥΣ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑΤΙΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ
ΨΗΦΟ ΣΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

εργατικη δημοκρατια
Σοσιαλιστικη Εργατικη Εφημεριδα
Σ'αυτο το φυλλο
Η ΣΦΑΓΗ ΣΤΗ ΧΛΩΡΑΚΑ σελ. 2
ΞΗΛΩΣΤΕ ΑΥΤΟ ΤΟ "ΚΥΚΛΩΜΑ"

εργατικη δημοκρατια
Σοσιαλιστικη Εργατικη Εφημεριδα
Σ' αυτο το φυλλο
ΛΙΤΟΤΗΤΑ ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΚΟΨΙΜΟ ΑΤΑ
Να το κανουμε της Γαλλιας

εργατικη δημοκρατια
Εκδίδεται απο την Οργανωση Εργατικη Δημοκρατια
Ακυρώστε τους S-300
Κτίστε Σχολεία και Νοσοκομεία

Left blog

Στο χώρο αυτό φιλοξενούνται αρθρα, απόγεις και σχόλια απο άτομα που βρίσκοντι στο χώρο της αριστεράς. Οι απόγεις τους δεν δεσμεύουν κατα αναγκη και την Εργατική Δημοκρατία. Είναι ένας χώρος διαλόγου και συζήτησης.

Ένα ταξίδι στην πόλη της αλήθειας

Στις 15 Μαρτίου 2015 ομάδα νέων της ΔΡΑΣΥ/ΕΥΛΕΜ, πραγματοποιήσαμε εκδρομή, κατά τη διάρκεια της οποίας επισκεφθήκαμε το Βόρειο τμήμα του νησιού μας.

Με λεωφορείο που παραχωρήθηκε από τη KTOS (Συντεχνία των Τ/Κ καθηγητών), βρεθήκαμε σε σημεία όπου μετατράπηκαν σε ομαδικούς τάφους Τουρκοκυπρίων, θύματα από τις δράσεις των Ελληνοκυπρίων Εθνικιστών κατά τη διάρκεια της Τούρκικης Εισβολής το 1974, στα χωρία Αλόα, Μάραθα, Σανταλάρι και στις γύρω περιοχές. Ολόκληρες οικογένειες ξεκληρίστηκαν και τα άψυχα κορμιά τους αφού πρώτα διαμελίστηκαν, ρίχθηκαν στην πυρά.

Ακολούθησε ξενάγηση στο «Σπίτι της Μελάνδρας», ένα κτίριο το οποίο χτίστηκε στη μνήμη όλων των Κυπρίων προσφύγων – μεταναστών. Στο σπίτι αυτό που κτίστηκε με τα ίδια υλικά όπως και τα παλιά κυπριακά σπίτια συναντά κανείς αντίκες έπιπλα και εργαλεία που χρησιμοποιούσαν στα παλιά χρόνια, τα οποία κοσμούν τα ειδικά διαμορφωμένα δωμάτια, ξαναδίνοντας ζωή στην παλιά χωριάτικη ζωή της Κύπρου.

Τέλος, περιηγηθήκαμε στην εκτός και εντός των τειχών Αμμόχωστο, περπατήσαμε στα στενά σοκάκια, στη χρυσή ακρογιαλιά και ήρθαμε αντιμέτωποι με τη ψυχρή «Πόλη Φάντασμα» και τις αιματηρές αναμνήσεις που κρύβει στα βουβά και ερειπωμένα συντρίμμια της.

Η εμπειρία μοναδική, τα συναισθήματα πρωτόγνωρα. Δέος για τις ομορφιές που κρύβει το μικρό νησί μας, θλίψη και θυμός για τις αδικίες που κανείς δεν μιλά. Συνειδητοποιήσαμε ότι το νόμισμα έχει δύο πλευρές βουτηγμένες στο ψέμα και στο αίμα, όταν πρόκειται για πόλεμο. Ήρθαμε σε επαφή με τον πόνο και τη φρίκη που οι «δικοί μας» προξένησαν στον «εχθρό». Αλήθειες καλά θαμμένες για να μην καταφέρουν να δουν το φως, αλήθειες που στοιχειώνουν αλλά κανείς δεν τολμά να τις παραδεχτεί, αλήθειες που καραδοκούν την ώρα και τη στιγμή να λάμψουν και να δικαιώσουν.

Ευχαριστούμε την KTOS (Συντεχνία των Τ/Κ καθηγητών), για την παραχώρηση του μεταφορικού μέσου καθώς και τον Τ/Κ δάσκαλο, ο οποίος μας συνόδευσε και μας ξενάγησε κατά τη διάρκεια του ταξιδιού. Ευχαριστούμε επίσης, τον Ντίνο για τις γνώσεις που μοιράστηκε μαζί μας, την Αγγελική για το συντονισμό και την Μυρούλα για τις υπέροχες ελιόπιττες.

Χριστιάνα Μιχαήλ

Ένα σχολείο πλαισιωμένο από φωτογραφίες αντί για μαθητές

Με αφορμή την προβολή του ντοκιμαντέρ του Αγκαστινιωτη η νεολαία της ΔΡΑΣΥ/ΕΥΛΕΜ οργάνωσε επίσκεψη στο μνημείο και το χώρο του εγκλήματος όπου τουρκοκύπριοι δολοφονήθηκαν τον Αύγουστο του 74 με τον πιο βάρβαρο τρόπο. Όσο και αν ήμασταν προετοιμασμένοι που είδαμε το ντοκιμαντέρ η πραγματικότητα είναι πολύ πιο σκληρή. Για αυτά δεν μας έχουν μιλήσει ποτέ στα σχολεία. Μαθαίνουμε μόνο για τα εγκλήματα και την βαρβαρότητα του Αττίλα .

Στην Αλοα γνωστοί εοκαβητατζίδες δολοφόνησαν 37 γυναικόπαιδα και στην Μάραθα και Σανδαλάρι άλλα 89 γυναικόπαιδα και ηλικιωμένους. Η ψυχρή δολοφονία άμαχων και το ξεκλήρισμα ολόκληρων οικογενειών είναι μια μαύρη σελίδα και ένα στίγμα της δικής μας πλευράς. Η ταφόπλακα και οι στήλες με τα ονόματα άλλα και οι ηλικίες τους σε πλακώνουν. Από την μικρή Σελτέν 16 ήμερων που βρέθηκε καμένη στην αγκαλιά της μάνας της 28 χρονών μαζί και τα αδέλφια τις 2 και 4ων χρονών μέχρι ηλικιωμένους 84 ετών.

Ακλούθησε η επίσκεψη στο σχολείο, όπου δολοφονήθηκαν οι μαθητές του χωρίς να ξέρουν το γιατί, χωρίς να φταίνε για κάτι. Τα ονόματα των μαθητών βρίσκονται γραμμένα στον πίνακα του σχολειού. Η φωτογραφίες τις όποιες έβγαλαν για το τέλος της χρόνιας έχουν γίνει πλέον αναμνηστικά πλαισιώνοντας τους τείχους του σχολείου το οποίο τώρα έχει γίνει μουσείο για τους αδικοχαμένους.

Τι απέγιναν όμως οι δολοφόνοι; Αυτοί που ακόμη θεωρούν το έγκλημα τους «σωστό και πατριωτικό καθήκον» καθώς «ξέπλυναν» την παρτίδας τους. Πολλοί από αυτούς πλαισιώνουν τωρινές κυβερνήσεις με «καθαρή» πλέον συνείδηση καθώς δεν σκότωσαν αθώα γυναικόπαιδα αλλά «σκυλιά» όπως χαρακτήριζαν τους τουρκοκύπριους.

Το να μιλάμε για τον πόνο των ανθρώπων της δικής μας πλευράς πονάει αλλά είναι εύκολο και όλοι μας το κάνουμε. Το σημαντικό και δύσκολο είναι να μιλήσουμε για το πόνο των ανθρώπων της άλλης πλευράς

Αδωνις Αγιομαμίτης

Η ηλιθιότητα των "θεσμών"

Του ***Αλεξ Καλλίνικου***

Αναδημοσίευση απο την Εργατική Αλληλεγγύη

Οι άρχοντες της Ευρωπαϊκής Ένωσης δυσφορούν έντονα εξαιτίας των "ενοχλητικών Ελλήνων". Σύμφωνα με τους Financial Times, η σύνοδος των υπουργών Οικονομικών της Ευρωζώνης, το λεγόμενο και Eurogroup, τους βρήκε την περασμένη Παρασκευή σε έξαλλη κατάσταση να «κατηγορούν με θυμό τον Έλληνα ομόλογό τους ότι υπαναχώρησε σε σχέση με τις δεσμεύσεις του καθώς και ότι απέτυχε να αντιληφθεί τις βαθιές διαφορές που ακόμη τους χωρίζουν» .

Αυτό το απόσπασμα είναι από τα τελευταία μιας πλημμυρίδας άρθρων που στοχοποιούν την λίγων μηνών κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ. Με εχθρικό ύφος περιγράφονται τα προφίλ αριστερών υπουργών, ειδικά του Παναγιώτη Λαφαζάνη. Οι υπαινιγμοί φτάνουν μέχρι ότι ο ΣΥΡΙΖΑ δείχνει ανεκτικότητα έναντι της τρομοκρατίας.

Στο χειρότερο σημείο έφτασε το άρθρο του Κρις Τζάιλς με τίτλο «Πώς να αντιμετωπίσουμε ένα προβληματικό παιδί σαν την Ελλάδα». Ο Τζάιλς φαίνεται πως είναι ο αρχηγός της φράξιας των οπαδών της λιτότητας εντός των Financial Times. Ήταν ο συγγραφέας της αδέξιας προσπάθειας να απαξιωθούν τα στοιχεία που χρησιμοποίησε ο Τομά Πικετί για να καταδείξει την διευρυνόμενη οικονομική ανισότητα στον αναπτυγμένο καπιταλιστικό κόσμο.

Ο Τζάιλς συνόψισε τη διάθεση όσων συμμετείχαν στη συνάντηση του ΔΝΤ που πραγματοποιήθηκε στην Ουάσιγκτον ως εξής: «Κανείς δεν έχει κατανόηση για τη συμπεριφορά της Ελλάδας, η οποία αποφεύγει τις ουσιαστικές συζητήσεις μετά το περίγραμμα συμφωνίας του Φεβρουαρίου. Την αποκαλούν παιδαριώδη συμπεριφορά. Πολλοί είναι αυτοί, που σε κατ' ιδίαν συζητήσεις, λένε πως οι ελληνικές αρχές συμπεριφέρονται σαν μικρό παιδί που κάνει πείσματα».

Αυτού του είδους η πατερναλιστική και αλλαζονική στάση, στα όρια του ρατσισμού, μας δίνει μια εξήγηση γιατί ο κόσμος εξεγείρεται, τόσο στην Ελλάδα όσο και στην υπόλοιπη Ευρώπη, ενάντια στην Ε.Ε. και τις πολιτικές και οικονομικές ελίτ που έχουν επιβάλλει τη λιτότητα.

Η αντιδημοκρατική αυτή λογική είχε αναδειχθεί και σε ένα άλλο άρθρο νωρίτερα: «Πολλοί αξιωματούχοι (της ΕΕ) – συμπεριλαμβανομένων και κάποιων υπουργών Οικονομικών της Ευρωζώνης – υποστηρίζουν κατ' ιδίαν, ότι μόνο αν ο Αλέξης Τσίπρας αποφασίσει να εγκαταλείψει την άκρα αριστερά του ΣΥΡΙΖΑ, μπορεί μια νέα συμφωνία να καταστεί εφικτή». «Η ιδέα είναι ο κύριος Τσίπρας να φτιάξει μια νέα συμμαχία με το παραδοσιακό κεντροαριστερό ελληνικό κόμμα ΠΑΣΟΚ και το Ποτάμι, ένα κεντροαριστερό κόμμα, που συμμετείχε για πρώτη φορά σε εκλογές τον Ιανουάριο».

Απύθμενη

Σου φεύγει το μυαλό από την απύθμενη ηλιθιότητα αυτών των παραινέσεων. Ο Τσίπρας, που είδε το κόμμα του να ανεβαίνει από το 3 στο 36 τοις εκατό, θα έπρεπε κατ' εντολή των Βρυξελλών, του Βερολίνου και της Φρανκφούρτης να τα χαραμίσει όλα για να κάνει συμμαχία με μια χούφτα ηττημένα ρεμάλια.

Η τακτική που ακολουθεί η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ έχει τη συλλογιστική της. Η συμφωνία που υπέγραψε το Φλεβάρη ο Έλληνας υπουργός Οικονομικών Γιάνης Βαρουφάκης, δεσμεύει την κυβέρνηση να συνεχίσει τις συμφωνίες των προηγούμενων κυβερνήσεων να υλοποιήσει τις νεοφιλελεύθερες «μεταρρυθμίσεις» και να συνεχίσει να πληρώνει το χρέος με την ελπίδα ότι θα εξασφαλίσει τη ροή χρημάτων, κυρίως από την ΕΚΤ προς το ελληνικό τραπεζικό σύστημα.

Το πρόβλημα είναι ότι η συμφωνία αυτή συνεπάγεται τη συνέχιση της λιτότητας και την εγκατάλειψη των γνήσιων μεταρρυθμίσεων που ο ΣΥΡΙΖΑ υποσχέθηκε όσο ήταν στην αντιπολίτευση. Φυσικά ο Τσίπρας και ο Βαρουφάκης δεν πρόκειται να το παραδεχτούν αυτό. Οι ατελείωτες διαλέξεις σχετικά με την ηλιθιότητα της λιτότητας που δίνουν σε κάθε ευκαιρία μπορεί να ερεθίζουν το Eurogroup, αλλά ρίχνουν στάχτη στα μάτια όλων.

Εν τω μεταξύ σταδιακά και επώδυνα, η κυβέρνηση μαζεύει τα λεφτά για να ξεπληρώσει το ΔΝΤ, την ΕΚΤ και τα άλλα όρνεα, στραγγίζοντας τους πόρους από τον ήδη στεγνό δημόσιο τομέα. Η ιδιωτικοποίηση του λιμανιού του Πειραιά προχωράει κανονικά, ακόμη και αν κατά την παραλαβή της κυβέρνησης ο ΣΥΡΙΖΑ είπε ότι θα την σταματήσει.

Ακόμα χειρότερα, την τελευταία εβδομάδα προέκυψε ότι ο δεξιός υπουργός άμυνας, Πάνος Καμμένος, πήρε άδεια να υπογράψει συμφωνία 500 εκατομμυρίων δολαρίων ώστε να αναβαθμίσει πέντε αεροσκάφη θαλάσσιας περιπολίας, τύπου P 38 Οράιον. Είναι η μεγαλύτερη στρατιωτική προμήθεια από το 2006, η οποία θα επιτρέψει στο ναυτικό να κυνηγάει πιο αποτελεσματικά τους παράνομους μετανάστες.

Ο Τσίπρας είναι αποφασισμένος να δείξει στους «θεσμούς» – έτσι αποκαλούν τώρα τους εαυτούς τους το ΔΝΤ, η ΕΚΤ και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή– ότι είναι σε θέση να τους δώσει αυτά που απαιτούν. Υπάρχουν φήμες ότι ίσως είναι πρόθυμος να θυσιάσει το Βαρουφάκη.

Φαίνεται ότι ο Τσίπρας ελπίζει να ανταμειφθεί με μια κάποια χαλάρωση της λιτότητας με αυτό τον τρόπο. Αυτή η στρατηγική όμως σημαίνει ότι τα βάσανα του απλού κόσμου στην Ελλάδα θα συνεχιστούν.

Όλοι οι κλάδοι μαζί αντιστέκονται στη διάλυση τους

Γιατροί, νοσοκόμοι, φαρμακοποιοί, ακτινολόγοι, όλοι οι κλάδοι μαζί κατέβηκαν σε 4ωρη στάση εργασίας . Είναι η πρώτη φορά που ιατρικό και παραϊατρικό προσωπικό απεργούν μαζί τις ίδιες ώρες ενωμένοι και όχι όπως παλιά ο ένας κλάδος την μία μέρα και ο άλλος την άλλη.

Αυτό δείχνει και το πόσο θυμωμένοι είναι. Χαρακτηριστικά η πρόεδρος των γιατρών δήλωνε αρχικά στα κανάλια πως αν θα προχωρούσαν σε μέτρα αυτά θα ήταν άλλη μέρα . Φαίνεται όμως πως ούτε οι ηγεσίες των συντεχνιών μπορούν να συγκρατήσουν αυτό το θυμό. Εκπρόσωπος του κλάδου των νοσηλευτών δήλωνε πως οι νοσηλευτές ρίχνουν την ευθύνη στους συνδικαλιστές για την ανοχή που δείχνουν στην διάλυση των νοσοκομείων από μέρους της κυβέρνησης.

Η κατάσταση στα νοσοκομεία έχει ξεπεράσει τα ανθρώπινα όρια. Λόγω της κρίσης το 80% των ασθενών απευθύνεται στα κρατικά νοσοκομεία. Οι ελλείψεις σε ιατρικό προσωπικό και νοσοκόμους οδηγεί στις λίστες αναμονής με κίνδυνο να χαθούν ζωές. Μόλις πριν μερικούς μήνες απεργούσαν οι νοσοκόμοι γιατί στις Πρώτες Βοήθειες δεν υπήρχαν κρεβάτια για να περιθάλψουν τους ασθενείς. Υπάρχουν 15 κρεβάτια και 5 νοσοκόμοι για να δουν εκατοντάδες ασθενείς και τραυματίες με σοβαρά περιστατικά καθημερινά. Στους θαλάμους δεν υπάρχουν άδεια κρεβάτια έτσι οι ασθενείς περιμένουν μέχρι και 48 ώρες στο τρόλεϊ ακόμα και παππούδες. Έφτασαν στο σημείο να στέλλουν ασθενείς σε άλλες πόλεις. Πολλοί λόγω της «συμφόρησης» φεύγουν για τις ιδιωτικές κλινικές. Αν δεν θρηνήσαμε θύματα αυτό οφείλεται στις υπεράνθρωπες προσπάθειες των γιατρών και των νοσοκόμων .

Στις κλινικές τα πράγματα είναι ακόμα χειρότερα. Υπάρχουν κλινικές όπου δουλεύουν μόνο έκτακτοι νοσοκόμοι. Στο νυχτέρι υπάρχει ελάχιστο προσωπικό ένας ή δύο νοσοκόμοι για να φροντίσουν και να αντιμετωπίσουν εγχειρισμένους ασθενείς για όλους τους θαλάμους με ελλείψεις ακόμα και σε αναλώσιμα.

Η μεγάλες ελλείψεις σε προσωπικό έγιναν με την παγοποίηση θέσεων στο τομέα της υγείας από το 2009 και σταδιακά αυτό χειροτερεύει χρόνο με το χρόνο με τις συνταξιοδοτήσεις προσωπικού αλλά και με τις αποχωρήσεις γιατρών για τον ιδιωτικό τομέα.

Η κυβέρνηση κατηγορεί τους εργαζόμενους ότι προκαλούν με τις απεργίες τους, και πρέπει να είναι ευγνώμων που έχουν δουλειά. Υποστηρίζει πως θα λυθούν όλα τα αιτήματα τους με την αυτονόμηση και την αναδιάρθρωση των νοσοκομείων.

Η μεγάλη ανησυχία όμως των εργαζομένων σε όλους τους κλάδους της υγείας είναι ακριβώς το τι θα γίνει με αυτή την αυτονόμηση με όλες αυτές τις θέσεις των εκτάκτων που υπερβαίνουν το 50% σε κάθε κλάδο. Για παράδειγμα από τους 204 φαρμακοποιούς οι 114 είναι έκτακτοι. Ποίο θα είναι το μέλλον νοσηλευτών ή των γιατρών που είναι έκτακτοι με την αυτονόμηση. Φοβούνται ότι μετά από τόσα χρόνια σαν έκτακτο προσωπικό αντί να μονιμοποιηθούν θα βρεθούν στο δρόμο. Ιδιαίτερα με την πολιτική της κυβέρνησης να παραχωρεί υπηρεσίες στον ιδιωτικό τομέα.

Η κοροϊδία των εκτάκτων κρατάει χρόνια, υπάρχουν συμβόλαια 15μερα– 6μηνα και 2χρονα που ανανεώνονται κάθε φορά που λήγουν και θεωρούνται κάθε φορά σαν νεοεισερχόμενοι παρόλο που πολλοί εργάζονται πάνω από μία δεκαετία και τους αποκόπτουν και 10% του μισθού τους συμφωνία που ισχύει μόνο για τους νεοεισερχόμενους. Η συνεχής και αφόρητη πίεση και ο πέραν των ανθρώπινων ορίων φόρτος εργασίας, ειδικά όταν αυτό έχει να κάνει με τις ζωές και τον ανθρώπινο πόνο κάνουν την κατάσταση στα νοσοκομεία εκρηκτική

Γι' αυτό οι γιατροί , οι νοσηλευτές και όλοι οι κλάδοι ζητούν την μονιμοποίηση όλων των εκτάκτων και την πρόσληψη προσωπικού για να καλύψει τις θέσεις που έχουν κενωθεί πχ στο Ογκολογικό δεν βρίσκουν ογκολόγο λόγω του ότι κανείς δεν έρχεται να δουλέψει με τέτοια συμβόλαια και κάτω από αυτές τις συνθήκες. Δεν μπορεί ο έκτακτος γιατρός που φεύγει με το ασθενοφόρο να παίρνει λιγότερα από τον οδηγό.

Ζητούν τον κατάλληλο εξοπλισμό σε όλα τα νοσοκομεία για να μπορούν να γίνονται οι σωστές και ασφαλείς εξετάσεις πχ αξονικός και άλλα μηχανήματα.

Η συμπαράσταση που βρήκαν από τον απλό τον κόσμο ήταν μεγάλη. Ακόμα και ασθενείς που ταλαιπωρήθηκαν από τα μέτρα υποστήριξαν τους απεργούς. Χαρακτηριστική ήταν η δήλωση ασθενή «*υποφέρουμε τριάντα χρόνια πολλά οι 4ωρες θα μας ενοχλήσουν. Καλά κάνετε*». Αλλά και οι σύνδεσμοι στήριξαν τον αγώνα τους πχ η δήλωση του Λαμπριανίδη του ΔΣ των παραπληγικών .

Η Συνέχιση αυτών των μέτρων και όχι η παράταση στον διάλογο θα δώσει λύση. Ο ΓΓ των νοσηλευτών κ Αργυρίδης είπε «*10 μήνες συζητούμε και κάνουμε απανωτές συναντήσεις λέμε τα ίδια πράγματα και τίποτε δεν γίνεται θα μελετήσουν και θα απαντήσουν μας λένε κάθε φορά*». Στους γιατρούς τα συμφωνηθέντα για τις υπερωρίες από τον Γεννάρη ακόμα δεν εφαρμόστηκαν. Μόνο τα μέτρα μπορούν να αλλάξουν την κατάσταση στα νοσοκομεία. Οι Γιατροί, οι νοσηλευτές και όλο το ιατρικό και παραϊατρικό προσωπικό ξέρουν πολύ καλά το τι πρέπει να αλλάξει και πώς να το αλλάξουν. Πρέπει να πιστέψουν στην δύναμη τους και να κλιμακώσουν όλοι μαζί τα απεργιακά μέτρα μόνο έτσι θα σταματήσει η ταλαιπωρία τριάντα χρόνων.

Νίκος Αγιομαμίτης

Παλεύουν για όλους μας να μήν μείνουν μόνοι

Σε 24ωρη απεργία κατέβηκαν οι εργαζόμενοι στα λιμάνια Λάρνακας Λεμεσού και στα Κεντρικά γραφεία της Αρχής Λιμένων Κύπρου στις 30 του Απρίλη . Απεργούν εναντία στην προσπάθεια της κυβέρνησης για αποκρατικοποίηση των λιμανιών και το ξεπούλημα τους σε ιδιώτες. Η 24ωρη απεργία είναι μια κλιμάκωση των μέτρων από την 3ωρη στάση στα λιμάνια Λάρνακας και Λεμεσού τον περασμένο μήνα

Το ξεπούλημα σύμφωνα με όσα μας ανέφερε εκπρόσωπος των εργαζομένων στο λιμάνι της Λάρνακας Πάρις Δημητρίου είναι μάλλον χάρισμα στους ιδιώτες. Χαρακτηριστικά είπε: «*Το λιμάνι Λάρνακας κάνει κάθε χρόνο 7 εκατομμύρια κέρδος και η κυβέρνηση παραχωρεί τη διαχείριση του για 30 εκατ. στην εταιρεία ΖΗΝΩΝ για 30 χρόνια. Μια εταιρεία που εδώ και τρία χρόνια δεν κατάφερε να βρει τα λεφτά. Παράλληλα τα τρία αυτά χρόνια γίνονται αναβαθμίσεις στο λιμάνι εκατομμυρίων ευρώ από την Αρχή Λιμένων. Έτσι ώστε να δοθεί στον ιδιώτη «έτοιμο ψητό» χωρίς να ξοδέψει γρόσι για την αναβάθμισή του. Πίσω από την εταιρεία βρίσκεται η εταιρία Λευκαριτης Α/λφοι Ιακώβου*».

Ακόμα μας είπε πως «*σήμερα 35 άτομα στο λιμάνι Λάρνακας κάνουν όλη τη δουλειά μετά τις αποχωρήσεις. Κάθε εργαζόμενος αναγκάζεται να κάνει πέντε δουλειές την ημέρα για να μπορεί να λειτουργεί το λιμάνι*».

Οι εργαζόμενοι ζητούν την αναστολή των αποκρατικοποιήσεων των λιμανιών. Γι αυτό τους το αίτημα κατηγορήθηκαν περίπου από την ηγεσία των εργοδοτών και των βιομηχάνων σαν «προδότες». Η ΟΕΒ και το ΚΕΒΕ απαιτούν ξανά την απαγόρευση των απεργιών στις ουσιώδεις υπηρεσίες λιμάνια αεροδρόμια CYTA) κλπ. Απαιτούν οι όποιες απεργίες θα επιτρέπονται. «να μην επηρεάζουν την οικονομία» .

Ο υπουργός συγκοινωνιών .με παρόμοιες δηλώσεις δηλώνει «υπέρμαχος του διαλόγου» αλλά την ίδια ώρα αρνείται να αναστείλει την αποκρατικοποίηση και προχώρα στο ξεπούλημα της διαχείρισης των λιμανιών. Ουσιαστικά θέλει να παίρνει μέτρα και οι εργαζόμενοι να μην αντιδρούν. Όπως ακριβώς έκανε και με τις Κυπριακές Αερογραμμές μέχρι που πέτυχε το κλείσιμό τους. Μάλιστα κατηγόρησε τους εργαζόμενους ότι αφού δεν θα επηρεαστούν τότε δεν έχουν δικαίωμα να αντιδρούν και να θέλουν να επιβάλουν πολιτική στη Κυβέρνηση . Όμως τα λιμάνια δεν ανήκουν στο κάθε υπουργό και την εκάστοτε κυβέρνηση . Είναι πλούτος που έγινε με τον κόπο και την ζωές των εργαζομένων σ 'αυτά και των εργαζομένων έξω απ αυτά σαν φορολογία σαν θυσίες για την ανάπτυξη και την ευημερία των ανθρώπων και δεν έχει κανένα δικαίωμα καμία κυβέρνηση να τα ξεπουλά για το κέρδος στους ιδιώτες και κάθε ημέτερη εταιρεία . Ο Γλ. Κωνταντίνου ΓΓ της ΣΥΔΗΚΕΚ είπε ότι ήδη το 50% των υπηρεσιών που πρόσφερε η Αρχή Λιμένων έχει δοθεί στους ιδιώτες, πχ marine services και άλλα.

Όσο και να διαβεβαιώνει ο υπουργός ότι δεν θα επηρεαστούν οι εργαζόμενοι στα λιμάνια είδαμε πως το εννοεί. Θα επηρεαστούν όπως και οι εργαζόμενοι των Κυπριακών Αερογραμμών που τώρα όχι μόνο έχασαν τις δουλείες τους αλλά αγωνίζονται να μη χάσουν και τις αποζημιώσεις τους.

Οι εργαζόμενοι στα λιμάνια είναι αποφασισμένοι συνεχίσουν τα μέτρα. Σκέφτονται να απεργούν μια φορά την εβδομάδα. Σίγουρα χρειάζεται κλιμάκωση των μέτρων αλλά αυτό που σκέφτονται είναι ένα μέτρο αναποτελεσματικό αφού δεν προκαλεί ουσιαστικό οικονομικό ούτε πολιτικό κόστος στην κυβέρνηση και στους σχεδιασμούς της. Δεν μπορεί να χαρακτηριστεί σαν κλιμάκωση αλλά εκτόνωση της αγωνιστικής διάθεσης των εργαζομένων που θα οδήγηση στην κούραση των εργαζομένων.

Κλιμάκωση θα ήταν το κλείσιμο των λιμανιών όπως υποστηρίζουν κάποιοι εργαζόμενοι σ' αυτά. Κλιμάκωση θα ήταν να κατέβουν μαζί με τους λιμενικούς και οι εργαζόμενοι στη ΣΥΤΑ την Αρχή Ηλεκτρισμού σε όλους τους ημικρατικούς οι οποίοι αντιμετωπίζουν την ίδια επίθεση με τις ιδιωτικοποιήσεις των οργανισμών τους. Έτσι έχουν ελπίδα να νικήσουν και να υπερασπιστούν τις δουλείες τους τα δικαιώματα τους και τα δικαιώματα όλων μας.

Νίκος Αγιομαμίτης

Από την ιστορία του εργατικού κινήματος

Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΩΝ ΜΕΤΑΛΛΩΡΥΧΩΝ ΤΟΥ 1948

Στην απεργία πήραν μέρος οι δύο χιλιάδες εργάτες της ΚΜΕ από τους οποίους οι 700 περίπου ήταν τούρκοι. Οι 1500 δούλευαν στο μεταλλείο του Μαυροβουνίου και οι άλλοι 500 στα εργοστάσια επεξεργασίας και στη φόρτωση στο Ξερό. Ήταν οργανωμένοι στην ΠΕΟ και στην Κ.Τ.Ι.Β.Κ. (τουρκοκυπριακή συντεχνία).Η ΚΜΕ είχε το 68% της παραγωγής μεταλλεύματος. Τα μεταλλεία είχαν το 13%του εγχώριου προϊόντος και το 56% των εξαγωγών εκείνη την εποχή.

Η απεργία των μεταλλωρύχων του 1948 ήταν ίσως ο ηρωικότερος αγώνας της εργατικής τάξης στη Κύπρο, ελλήνων και τούρκων. Δυστυχώς όμως, παρά τον ηρωισμό της εργατικής τάξης, ο αγώνας αυτός χάθηκε. Όχι μόνο γιατί δεν κερδήθηκαν στη ουσία τα άμεσα αιτήματα του αλλά και γιατί μαζί του χάθηκε και μια μεγάλη ευκαιρία για την εργατική τάξη να φτάσει σε μια εξέγερση ενάντια στους Αγγλους αποικιοκράτες και τους ντόπιους συνεργάτες τους, την εθναρχεία και τη πλουτοκρατία. Παρά τα χρόνια που έχουν περάσει αξίζει να σταθούμε σε αυτό τον αγώνα για να δούμε τη δυναμική που απέκτησε, μέχρι που έφτασε, και πολύ περισσότερο μέχρι πού δεν έφτασε.

«Οι 124 μέρες που συγκλόνισαν την Κύπρο»

Με αυτό τα λόγια περιγράφει το βιβλίο της ΠΕΟ τους τέσσερεις μήνες και τις τέσσερεις ημέρες που κράτησε η απεργία. Και πραγματικά έτσι ήταν. Από τις 12 του Γενάρη μέχρι τις 16 του Μάη που τέλειωσε ο ηρωικός αγώνας των 2000 μεταλλωρύχων του Μαυροβουνίου και του Ξερού ήταν το κεντρικό ζήτημα για ολόκληρη την εργατική τάξη της Κύπρου, έλληνες και τούρκους.

Μαζικές συγκεντρώσεις και συνελεύσεις των απεργών στις οποίες έπαιρναν μέρος και οι γυναίκες και τα παιδία τους. Μαχητικές πορείες στην περιοχή των μεταλλείων, τα γύρω χωρία και τις πόλεις. Συγκρούσεις με την αστυνομία και τους απεργοσπάστες.

Δύο φορές η αστυνομία άνοιξε πυρ εναντίο των απεργών τραυματίζοντας δεκάδες από αυτούς ενώ απεργοί τραβιόνταν κάθε μέρα στα κρατητήρια και τα δικαστήρια του αποικιακού καθεστώτος. Πάνω από 150 απεργοί, ανάμεσα τους και πολλές γυναίκες καταδικάστηκαν σε φυλακίσεις από 2 μήνες μέχρι 2 χρόνια ή με χρηματικά πρόστιμα για τη συμμετοχή τους σε «παράνομες» πορείες και συγκεντρώσεις.

Ήταν ένας αγώνας που ανάμεσα στα άλλα χαρακτηρίστηκε από τη μεγάλη συμμετοχή των γυναικών. Ένα περιστατικό από τις αφηγήσεις του Παντελή Βαρνάβα είναι πολύ χαρακτηριστικό: «*Κλασσικό δείγμα της πρωτοβουλίας και της μαχητικότητας της (γυναίκας) ήταν η περίπτωση της «μάχης του τραίνου», στις 16 του Μάρτη όταν 10 εργάτριες από το Ξερό σταμάτησαν τη μηχανή του τραίνου με τα βαγόνια στα ενδιάμεσα της γραμμής Μαυροβουνίου – Ξερού ξυλοκοπώντας 5–6 απεργοσπάστες μαζί με τον Αγγλο οδηγό*». Στις συγκρούσεις με την αστυνομία πολλές γυναίκες όρμησαν πάνω στους αστυνομικούς για να τους εμποδίσουν να πυροβολήσουν.

Ένα φανταστικό κύμα συμπαράστασης από ολόκληρη την εργατική τάξη της Κύπρου εκδηλώθηκε προς τους απεργούς. Τα παιδιά έσπαζαν τους κουμπαράδες τους για να δώσουν τα ελάχιστα γρόσια που είχαν για τους μεταλλωρύχους και τις οικογένειες τους. Οι κουρείς πρόσφεραν δωρεάν υπηρεσίες στους απεργούς, όπως και οι γιατροί ,νοσοκόμες και άλλοι. Καθημερινά μαζεύονταν τεράστια για την εποχή ποσά σε μετρητά και είδος και στέλνονταν στους απεργούς και τις οικογένειες τους. Η συντεχνία μεταλλωρύχων χρειαζόταν κάθε βδομάδα κάπου δύο χιλιάδες λίρες για τα επιδόματα των απεργών και τη διεξαγωγή του αγώνα. Στο βιβλίο της ΠΕΟ αναφέρει ότι κατά την διάρκεια του αγώνα η οικονομική ενίσχυση έφτασε στο ύψος των 40.000 λιρών, κάτι που σε σημερινές τιμές σημαίνει εκατομμύρια ευρώ.

Η αρχή της απεργίας

Η απεργία άρχισε στις 12 του Γενάρη του 1948 αλλά στη πραγματικότητα η ρίζα της βρίσκεται έξη μήνες πιο μπροστά, στη πρωτομαγιά του 1947. Τότε οι εργάτες αποφάσισαν να κάνουν αποχή από τη δουλεία τους και να γιορτάσουν μαζί έλληνες και τούρκοι την εργατική Πρωτομαγιά. Η Εταιρεία τότε έκλεισε το μεταλλείο για τρείς μέρες «*για να αισθανθούν οι εργάτες το λάθος που είχαν διαπράξει*». Οι εργάτες εξαγριώθηκαν και ήθελαν να κηρύξουν απεργία διαρκείας και να υποβάλουν αιτήματα. Αν η απεργία δεν άρχισε τότε αυτό οφείλεται αποκλειστικά στην ηγεσία των συντεχνιών που έκανε ότι μπορούσε για να τους εμποδίσει με το δικαιολογητικό ότι δεν είχαν προετοιμαστεί για την απεργία.

Τελικά τα αιτήματα, αυξήσεις, μείωση ωραρίου, συνθήκες δουλείας και άλλα υποβλήθηκαν τον Δεκέμβρη. Η Εταιρεία αρνήθηκε να συζητήσει και η απεργία άρχισε στις 12 του Γενάρη. Αργότερα η ΠΕΟ παραδεχόταν ότι « *Η χειμερινή περίοδος δεν ήταν η καλύτερη για την διεξαγωγή ενός μεγάλου απεργιακού αγώνα . Είναι η λιγότερο παραγωγική περίοδος, με τη μεγαλύτερη ανεργία και τις μεγαλύτερες λαϊκές ανάγκες*». Από αυτή την άποψη ο Μάης του 47ήταν καλύτερη περίοδος για να άρχιζε ο αγώνας.

Από την αρχή της απεργίας, υπήρχε μαζική συμμετοχή και ενθουσιασμός, παρά το ότι οι συντεχνίες κάλεσαν όσους μπορούν από τους απεργούς να πάνε στα χωρία τους ώστε να μειωθούν αυτοί που χρειάζονταν απεργιακά επιδόματα. Η περιφρούρηση ήταν αρκετά αποτελεσματική. Η συμπαράσταση αρχίζει να φουντώνει και στις 12 του Φλεβάρη καλείται παναπεργία σε ολόκληρη την Κύπρο και οργανώνονται μαζικά συλλαλητήρια στις πόλεις. Σύνδεσμοι, οργανώσεις, δημοτικά συμβούλια πόλεων στέλνουν μηνύματα συμπαράστασης και οικονομική βοήθεια. Ο ενθουσιασμός με τον οποίο αγκαλιάζει η εργατική τάξη τους απεργούς είναι απερίγραπτος.

Η ντόπια αντίδραση

Απερίγραπτη όμως είναι και η σκληρότητα που έδειξε και η εταιρεία. Έκοψε το ένα ποτήρι γάλα που έδινε στα παιδιά των μεταλλωρύχων ενώ πέταξε έξω από το νοσοκομείο της Πεντάγυιας όσους μεταλλωρύχους ήταν σε κατάσταση να περπατήσουν. Οι γιατροί της εταιρείας αρνούνταν να περιθάλψουν απεργούς ή τις οικογένειες τους.

Τα παιδία των μεταλλωρύχων διαμαρτύρονται επειδή η εταιρεία τους έκογε το γάλα. Το πανό τα λέει όλα.

Προσπάθησε ακόμα να διασπάσει τους απεργούς σε έλληνες και τούρκους. Στη αρχή δεν απέλυε τούρκους εργάτες ούτε τους έστελνε στα δικαστήρια ελπίζοντας να τους πάρει με το μέρος της. Όταν είδε ότι τίποτε δεν γινόταν τότε άρχισε να απολύει και τους τουρκοκύπριους. Καθημερινά έστελνε απολύσεις σε απεργούς και τους έδιωχνε από τα σπίτια (παράγκες στη πραγματικότητα) της εταιρείας ή έπαιρνε τα πράγματα από το νοικοκυριό τους.

Πρόθυμοι συμπαραστάτες τότε της Εταιρείας αποδείχτηκαν η Εθναρχία με πρώτο και καλύτερο τον αρχιεπίσκοπο Μακάριο Β΄. Με εγκύκλιο του στις 20 του Μάρτη καλούσε τους απεργούς να τερματίσουν αμέσως την απεργία ενώ ο Πολύκαρπος Ιωαννίδης ανάλαβε εργολαβικά μέσα από την εφημερίδα της ενθαρχίας να συκοφαντεί τον αγώνα των απεργών. Βρώμικο ρόλο έπαιξε και η ΣΕΚ που ιδρύθηκε σαν εργοδοτική συντεχνία. Οι ηγέτες της γύριζαν τα γύρω χωριά για να βρούνε απεργοσπάστες για την Εταιρεία.

Ο στόχος της Ενθαρχίας και της ντόπιας πλουτοκρατίας που την υποστήριζαν ήταν να περιορίσουν την επιρροή της αριστεράς μέσα στο εργατικό κίνημα και να αποτρέγουν με κάθε θυσία την εμφάνιση ενός κινήματος που όχι μόνο θα μπορούσε να τους πάρει την ηγεσία του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα αλλά και να στραφεί εναντίον τους. Έτσι βρέθηκαν στο ίδιο χαράκωμα με την Εταιρεία και τους αποικιοκράτες που την στήριζαν.

Η κορύφωση της απεργίας

Η κορύφωση του αγώνα έρχεται στις 3 του Μάρτη όταν η αστυνομία για να προστατέψει τους απεργοσπάστες της εταιρείας πυροβόλησε τους απεργούς. Έγινε πραγματική μάχη με αποτέλεσμα να τραυματιστούν 8 απεργοί 5 τούρκοι και 3 έλληνες, οχτώ αστυνομικοί και τέσσερεις απεργοσπάστες.

Την ίδια μέρα οργανώθηκαν μεγάλες συγκεντρώσεις και συλλαλητήρια στο Μαυροβούνι και το Ξερό ενώ το βράδυ οργανώθηκαν μαζικές συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας στα οικήματα της ΠΕΟ. Στη συγκέντρωση της Λευκωσίας πήραν μέρος 8 χιλιάδες άτομα.

Το πρακτορείο Ρέουτερ μετέδωσε για τα γεγονότα της 3 του Μάρτη: «*Η αστυνομία πυροβόλησε σήμερα εναντίον των απεργών εργατών εις την περιοχή των αμερικανικών μεταλλείων Μαυροβουνίου. Υπάρχουν πληγωμένοι. Η αστυνομία πυροβόλησε όταν οι μεταλλωρύχοι προσπάθησαν να επιτεθούν εναντίον των απεργοσπαστών . Στις Κεντρικές Φυλακές 60 κρατούμενοι κήρυξαν απεργία πείνας σε ένδειξη συμπάθειας προς τους απεργούς. Οι κύπριοι τυπογράφοι αρνούνται να στοιχειοθετήσουν δημοσιεύματα που κατά την γνώμη του ζημιώνουν τον αγώνα των συμπατριωτών τους μεταλλωρύχων. Σε πολλές συγκεντρώσεις μεγάλα πανό γράφουν «Η Κύπρος δεν είναι αμερικάνικη αποικία»*.

Η ΠΕΟ και η Κ.Τ.Ι.Β.Κ καλούν σε νέα 24ωρη παναπεργία για τις 6 του Μάρτη. Η συμμετοχή ήταν φανταστική. Οργανώνονται συλλαλητήρια και πορείες σε όλες τις πόλεις της Κύπρου με συνθήματα «κάτω τα όπλα που κτυπούν πεινασμένους απεργούς» ,«Έλληνες και Τούρκοι σηκώστε πιο ψηλά τη σημαία της ενότητας της εργατικής τάξης». Οι κινητοποιήσεις της 6ης του Μάρτη ίσως να ήταν οι μεγαλύτερες εργατικές κινητοποιήσεις που έγιναν ποτέ στην Κύπρο.

Η Εταιρεία με την αστυνομία απαντούν με νέες προκλήσεις και στις 8 του Μάρτη πυροβολούν εναντίον απεργών που προσπαθούν να εμποδίσουν απεργοσπάστες να ξεφορτώσουν ξυλεία από πλοίο στο λιμάνι του Ξερού (η μάχη του πλοίου όπως ονομάστηκε). Έξη απεργοί τραυματίζονται, ένας από αυτούς σοβαρά.

Αυτή η νέα επίθεση προκαλεί νέο ξέσπασμα εργατικής αγανάκτησης. Αντιγράφουμε από το βιβλίο της ΠΕΟ: *«Με το άκουσμα της είδησης για τα γεγονότα του Ξερού, όλοι οι εργάτες της Λευκωσίας πέταξαν τα εργαλεία και κατέβηκαν στις συντεχνίες τους. Εκνευρισμένος και καταγανακτισμένος ο λαός της Πρωτεύουσας κινείται στους δρόμους και διερωτάται ..πόσο θα συνεχίζεται η εγκληματική αυτή στάση της αντίδρασης □.Στις τρείς το απόγευμα δέκα χιλιάδες εργάτες τις Λευκωσίας βρίσκονται συγκεντρωμένοι στο Συντεχνιακό οίκημα και ακούνε τις πρώτες εκθέσεις από το Ξερό. Η αγανάκτηση των συγκεντρωμένων και η συμπάθεια τους προς τους απεργούς δύσκολα μπορούν να περιγραφούν. Χιλιάδες εργάτες σήκωναν τις γροθιές τους και αναθεμάτιζαν τον ιμπεριαλισμό που είναι ο κύριος ένοχος για να δολοφονούνται τα παιδιά του Κυπριακού Λαού».*

Παρόμοιες συγκεντρώσεις έγιναν και σε άλλες πόλεις και περιοχές .

Η ώρα της εξέγερσης

Αυτό ήταν το κρίσιμο σημείο στην απεργία. Η ανοιχτή και προκλητική επίθεση της αστυνομίας δεν μπορούσε να αντιμετωπιστεί πλέον παρά με την γενίκευση του αγώνα. Ήταν καθαρό πια για την εργατική τάξη ότι αντίπαλος της δεν ήταν μόνο η εταιρεία αλλά και το αποικιακό καθεστώς. Από εδώ και πέρα ο αγώνας των μεταλλωρύχων δεν μπορούσε να βρει δικαίωση παρά μόνο σαν μέρος ενός γενικότερου κινήματος που διεκδικεί πια όχι μόνο οικονομικά αιτήματα αλλά και δημοκρατικά δικαιώματα και πολιτικές ελευθερίες. Ήταν η ώρα της πολιτικής Γενικής Απεργίας που οδηγεί στην εξέγερση και διεκδικεί την εθνική απελευθέρωση και τον σοσιαλισμό. Ήταν η ευκαιρία να δοκιμάσει η εργατική τάξη να κάνει πραγματικότητα το όραμα των πρώτων κομουνιστών για τη «σοβιετική σοσιαλιστική δημοκρατία της Κύπρου».

Η στιγμή ήταν κατάλληλη. Η εργατική αγανάκτηση και τα αντιιμπεριαλιστικά αισθήματα ήταν στο αποκορύφωμα τους. Η αγωνιστική διάθεση ξεπερνούσε κάθε προηγούμενο. Ο πολύμηνος αγώνας και η φανταστική αλληλεγγύη προς τους απεργούς εξασφάλιζε την εμπειρία της οργάνωσης σε παγκύπρια κλίμακα.

Η απεργοσπαστική αντιδραστική στάση της Εθναρχίας και της ντόπιας πλουτοκρατίας έδινε μια εξαιρετική ευκαιρία στην αριστερά να δείξει τον βρώμικο ρόλο τους. Να δείξει ότι για να διατηρήσουν την προνομιακή τους θέση δεν δίστασαν να συνεργαστούν με τους αποικιοκράτες και ότι δεν μπορούσαν να κάνουν με συνέπεια κανένα απελευθερωτικό αγώνα.

Δίπλα σε αυτά υπήρχε η ενότητα των ελλήνων και των τούρκων εργατών. Στη δημιουργία αυτής της ενότητας έπαιξε

καθοριστικό ρόλο το ότι τέσσερεις μόλις μέρες πριν ξεκινήσει η απεργία στις 8 του Γενάρη η ΠΕΟ και η Κ.Τ.Ι.Β.Κ υπόγραψαν «πρωτόκολλο συνεργασίας» που ανάμεσα σε άλλα στόχευε «στη στενότερη σύσφιξη των φιλικών σχέσεων της ελληνικής και της τουρκικής κοινότητας της Κύπρου» και «καταδίκαζε την προπαγάνδα του ενός ενάντια στον άλλο σαν καταστροφική και αντίθετη με τα συμφέροντα της εργατικής τάξη». Ποτέ άλλοτε στην ιστορία τους δεν είχαν βρεθεί τόσο κοντά οι έλληνες και οι τούρκοι εργάτες της Κύπρου.

Ακόμα η διεθνής συγκυρία ήταν θετική. Στην Ελλάδα η άρχουσα τάξη με τους Αγγλοαμερικάνους συμμάχους της δεν είχε ακόμα καταφέρει να νικήσει τον Δημοκρατικό Στρατό. Στη διπλανή Γιουγκοσλαβία το κίνημα του Τίτο είχε δημιουργήσει κατάσταση αστάθειας στη περιοχή. Η ίδια η Βρετανική αυτοκρατορία κλονιζόταν και υποχρεωνόταν να αρχίσει να εγκαταλείπει αποικίες όπως την Ινδία. Τα κινήματα στη Μέση Ανατολή βρίσκονταν σε αναβρασμό.

Το κλείσιμο της απεργίας

Δεν ακολουθήθηκε όμως ο δρόμος της εξέγερσης. Το ΑΚΕΛ και η ΠΕΟ παρόλο που από την αρχή του αγώνα ζήτησαν την εθνικοποίηση των μεταλλείων, έκαναν ότι μπορούσαν να μην πολιτικοποιηθεί ο αγώνας. Επαναλάμβαναν ότι ο αγώνας είναι καθαρά οικονομικός. Οι κινητοποιήσεις δεν είχαν συνέχεια. Από αυτό το σημείο και έπειτα η απεργία αρχίζει να παίρνει την κάθοδο.

Η εργατική αγανάκτηση έμεινε ανεκμετάλλευτη και η ηγεσία των συντεχνιών ουσιαστικά έψαχνε πια τρόπους για να κλείσει την απεργία. Η απεργία έκλεισε στις 16 του Μάη. Αυτά που κερδήθηκαν, ήταν τόσο λίγα που με κανένα τρόπο δεν θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν σαν νίκη. Αντίθετα το κόστος ήταν πολύ μεγάλο .Δέχτηκαν να χάσουν την δουλειά τους πάνω από 150 απεργοί που είχαν καταδικαστεί από τα δικαστήρια και δέχτηκαν να περάσουν από «δίκη» της εταιρείας άλλοι εκατόν είκοσι για να αποφασίσει αν θα τους προσλάβει. Από αυτούς πήρε μόνο δέκα. Ακόμα οι συντεχνίες δεν έγιναν δεκτές από την Εταιρεία και η ΠΕΟ λειτουργούσε μέσα στους μεταλλωρύχους της ΚΜΕ σε ημιπαράνομη κατάσταση μέχρι το 1975 που έκλεισε η εταιρεία.

Η ταξική συνεργασία

Το ΑΚΕΛ και η ΠΕΟ ακολούθησαν τον δρόμο του συμβιβασμού και όχι της εξέγερσης. Αυτό οφειλόταν πρώτα και κύρια στην πολιτική της ταξικής συνεργασίας και της θεωρίας των σταδίων που υιοθέτησε το κομμουνιστικό κόμμα της ΕΣΣΔ με την επικράτηση του σταλινισμού και την ακολούθησαν όλα τα ρεφορμιστικά κόμματα του κόσμου. Μια πολιτική που επέβαλλε στο ΑΚΕΛ συνεργασία με την ντόπια άρχουσα τάξη με στόχο τις διάφορες συμμαχίες που εξυπηρετούσαν την ΕΣΣΔ. Πριν τον πόλεμο καλούσε τους αστούς και την εθναρχία σε κοινό αντιαποικιακό μέτωπο.

Στη περίοδο του πολέμου αυτή η πολιτική τους οδήγησε σε συνεργασία με τους Αγγλους, με την αποστολή εθελοντών στο αγγλικό στρατό και την αναστολή των απεργιών και των κινητοποιήσεων για να μην δημιουργήσουν προβλήματα στη τότε σύμμαχο της ΕΣΣΔ. Αυτό μάλιστα συνεχίστηκε και μετά το τέλος του πολέμου όπως παραδέχεται άμεσα και η ΠΕΟ στο βιβλίο της κάνοντας αυτοκριτική για την απεργία (παρόλο που πουθενά δεν την χαρακτηρίζει σαν ήττα). Γράφει: «*Μία λανθασμένη γενική ταχτική του κινήματος μας, που κάποτε ήταν σωστή, δεν επιτρέπονταν να εφαρμόζεται στη συγκεκριμένη περίπτωση. Αυτό μας επέβαλε να κρατάμε τις χιλιάδες των αγανακτισμένων μαζών μακριά από τις μαχητικότερες μαζικές διαδηλώσεις αλληλεγγύης τη στιγμή μάλιστα που η αστυνομία πυροβολούσε τους άοπλους μεταλλωρύχους*».

Η πολιτική της ταξικής συνεργασίας δεν επέτρεπε στο ΑΚΕΛ να φτάσει σε ολοκληρωτική ρήξη με την ντόπια άρχουσα τάξη ακόμα και με την εθναρχία. Αυτούς που αποδείχτηκαν οι μεγαλύτεροι εχθροί της απεργίας, ήταν που καλούσε το 1944 μέχρι την ανεξαρτησία σε κοινό αγώνα για την Ένωση, έστω και αν για ένα διάστημα υποστήριξε σαν ενδιάμεσο στάδιο την αυτοκυβέρνηση(1947–48.

Η Ενωση, είτε άμεση είτε έμμεση, είναι ο δεύτερος λόγος για τον οποίο δεν μπορούσε να δώσει στον αγώνα αντιαποικιακό και αντιιμπεριαλιστικό περιεχόμενο. Μία εξέγερση με αίτημα την Ένωση όχι μόνο δεν θα είχε την υποστήριξη της τουρκικής κοινότητας της Κύπρου αλλά θα μπορούσε να οδηγήσει και σε διακοινοτικές συγκρούσεις όπως και τελικά έγινε.

Έτσι χάθηκε μια μεγάλη ευκαιρία για το εργατικό κίνημα να μετατρέψει τις «124 μέρες που συγκλόνισαν την Κύπρο» σε εξέγερση που αν νικούσε θα επηρέαζε τις εξελίξεις και το μέλλον της εργατικής τάξης όχι μόνο στην Κύπρο αλλά και στην γύρο περιοχή

Ντίνος Αγιομαμίτης

Πρωτοδημοσιεύτηκε στην Εργατική Δημοκρατία αριθ. 19 τον Μάη του 1993

Κυκλοφόρησε το νέο τεύχος του περιοδικού ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ απο τα κάτω

Κυκλοφόρησε το 110ο τεύχος του περιοδικού «Σοσιαλισμός Από Τα Κάτω» του περιοδικού που εκδίδει το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα στην Ελλάδα. Περιλαμβάνει άρθρα για την πολιτική, την οικονομία, την ιστορία, την εκπαίδευση, την κατάσταση στην Αίγυπτο και όπως πάντα βιβλιοκριτικές. Η έκδοση αυτού του τεύχους γίνεται λίγες μέρες πριν το τετραήμερο «Μαρξισμός 2015» που οργανώνει το ΣΕΚ στο οποίο θα υπάρχουν πάνω από 50 συζητήσεις για όλα τα ζητήματα που απασχολούν σήμερα την αριστερά και ιδιαίτερα στην Ελλάδα. Όλοι οι συγγραφείς των άρθρων θα είναι ομιλητές στο τετραήμερο Μαρξισμός 2015 και τα θέματα με τα οποία καταπιάνονται θα απασχολήσουν πολλές συζητήσεις στο τετραήμερο.

Στο εισαγωγικό άρθρο, η Μαρία Στύλλου μάς βάζει στο κλίμα και περιγράφει το τοπίο 100 μέρες μετά τη νίκη της Αριστεράς στις εκλογές, αναλύοντας τα χαρακτηριστικά των αντιφάσεων ανάμεσα στις προεκλογικές υποσχέσεις του ΣΥΡΙΖΑ και την πράξη. Η δέσμευση για πρωτογενή πλεονάσματα και οι λαθεμένες εκτιμήσεις για τον ρόλο της ΕΚΤ και των «θεσμών» οδήγησαν την κυβέρνηση σε «έναν φαύλο κύκλο συμβιβασμών και υποχωρήσεων». Το πρόβλημα δεν περιορίζεται στην οικονομική πολιτική, όπως δείχνουν τα ανοίγματα στην εξωτερική πολιτική, τα οποία μας έχουν φτάσει στο σημείο όπου «με κυβέρνηση Αριστεράς για πρώτη φορά θα δούμε τα ελληνικά Μιράζ να πετάνε στο Σινά».

Χρειάζεται, λοιπόν, συνολικά διαφορετική στρατηγική για να παμε ''πέρα από τους συμβιβασμούς'', όπως λέει και ο τίτλος του άρθρου και συνολικά αυτού του τεύχους. Η Μαρία Στύλλου περιγράφει τις αλλαγές που έχουν συντελεστεί στη σύνθεση της εργατικής τάξης και την αντανάκλαση που αυτές έχουν στο εργατικό κίνημα. Ενώ καταλήγοντας, εξηγεί πώς μπορούμε να ξεπεράσουμε τα όρια του ρεφορμισμού και την αδυναμία των

αυτόνομων προσεγγίσεων μέσα από την αντίληψη του Μαρξ ότι η χειραφέτηση της εργατικής τάξης είναι έργο της ίδιας.

Υπάρχουν άλλα τρία άρθρα που συνεχίζουν τη συζήτηση για τις μεγάλες στρατηγικές επιλογές.

«Κρίση χρέους, έτος οκτώ» είναι ο τίτλος άρθρου του Πάνου Γκαργκάνα. Καθώς η συζήτηση για το χρέος ανοίγει εκ νέου καταπιάνεται με τις αιτίες της κρίσης χρέους, τις αποτυχίες των διάφορων συνταγών αντιμετώπισής της, αλλά και την επικαιρότητα του αιτήματος για μονομερή διαγραφή του χρέους. Χρησιμοποιώντας στατιστικά στοιχεία από τη νέα διεθνή έρευνα του ινστιτούτου McKinsey, καταρρίπτει τους μύθους «της ελληνικής ιδιαιτερότητας» και «των τεμπέληδων του νότου». Αποκαλύπτεται ο ρόλος του ιδιωτικού χρέους στην διόγκωση του δημόσιου χρέους, τον τρόπο δηλαδή, με το οποίο οι Έλληνες καπιταλιστές φόρτωσαν τις ζημιές τους στο τραπεζικό σύστημα και από εκεί στο ελληνικό δημόσιο.

Εκτενής είναι, και η κριτική που γίνεται στις απόψεις που εντοπίζουν το πρόβλημα στην αρχιτεκτονική του ευρώ, αναζητώντας λύσεις είτε στην ποσοτική χαλάρωση είτε στην εμβάθυνση της ευρωπαϊκής ενοποίησης. Ενώ καταλήγοντας περιγράφει τον τρόπο με τον οποίο η αντικαπιταλιστική πολιτική με μονομερείς ενέργειες μπορεί να βοηθήσει να γλυτώσουμε από το αδιέξοδο, αποφεύγοντας τις παγίδες μιας νέας επιμήκυνσης ή ''αναδιάρθρωσης'' του χρέους.

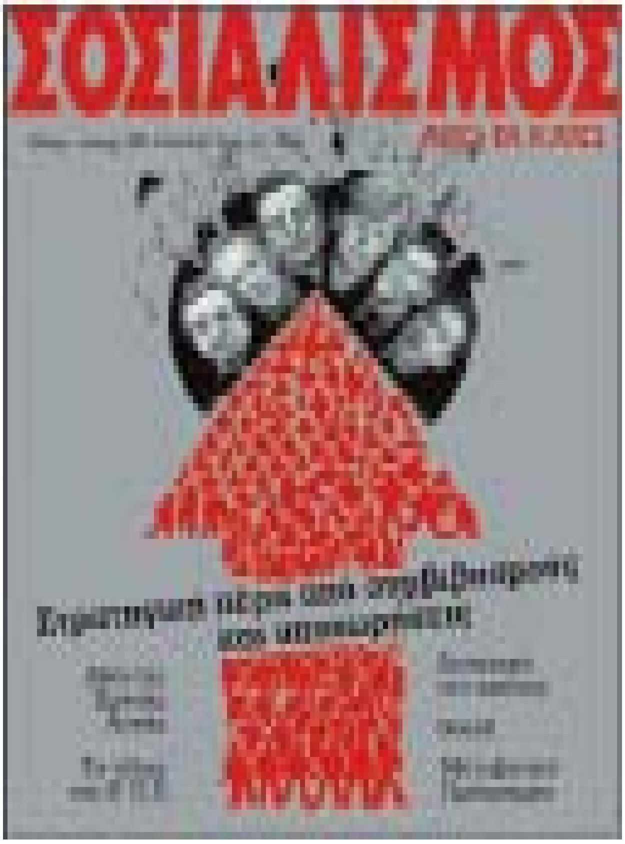
Το αντικαπιταλιστικό «πρόγραμμα γέφυρα», το Μεταβατικό πρόγραμμα και η Αριστερά είναι το θέμα του άρθρου του Λέανδρου Μπόλαρη σε αυτό το τεύχος. Η αναδρομή ξεκινάει από τους Μαρξ και Ένγκελς και το γραπτά τους στον απόηχο των επαναστάσεων του 1848, ενώ συνεχίζεται με Λένιν, Τρότσκι και Γκράμσι. Πολλά επιτυχημένα και αποτυχημένα απαραδείγματα από την ιστορική εμπειρία έρχονται σε ενίσχυση των επιχειρημάτων με πολύ αιχμηρά αποσπάσματα. Στο στόχαστρο του μπαίνει η τακτική του λαϊκού μετώπου που, σε αντίθεση με το ενιαίο μέτωπο και τα μεταβατικά αιτήματα, αποτυγχάνει να ανοίξει το δρόμο προς της επανάσταση και το σοσιαλισμό.

Ρήξη

Κόντρα στην κινδυνολογία για «Δραχμαγεδώνα», αλλά και την στρατηγική της ''παραγωγικής ανασυγκρότησης'' με υποτίμηση της δραχμής, ο Σωτήρης Κοντο–γιάννης επιχειρη–ματολογεί υπέρ της αντικαπιτα–λιστικής ρήξης και την έξοδο από το ευρώ. Η λύση είναι η ρήξη και οι μόνοι σύμμαχοι μας σε αυτήν δεν είναι τμήματα του ελ–ληνικού κεφαλαίου που θα ωφεληθούν από την άνοδο των εξαγωγών αλλά η εργατική τάξη στην υπόλοιπη Ευρώπη και η διεθνής ταξική αλληλεγγύη.

Ο Πέτρος Κωνσταντίνου γράφει για τη δίκη της Χρυσής Αυγής. Γίνεται μια εξαιρετικά ενδιαφέρουσα ιστορική αναδρομή σε παλαιότερες υποθέσεις. Η δίκη του Χίτλερ το 1923 και η προσπάθεια από τη μεριά του κράτους να πέσει στα μαλακά, επιφυλάσσει στον αναγνώστη ανέλπιστες ομοιότητες με τη σημερινή δίκη της ΧΑ. Η ιστορική αναδρομή συνεχίζεται για να θυμηθούμε το βρώμικο ρόλο που έχει παίξει ο «θεσμός της δικαιοσύνης» στην πρόσφατη ιστορία. Πρώτη είναι η δίκη για τη δολοφονία του Γρηγόρη Λαμπράκη, και πώς τελικά οι δολοφόνοι του δεξιού παρακράτους έφτασαν να δικάζονται για τροχαίο ατύχημα! Την εικόνα συμπληρώνουν οι επιχειρήσεις ξεπλύματος των δωσίλογων της περιόδου της κατοχής και της αθώωσης των βασανιστών της Χούντας. Σε ένα δεύτερο κείμενο ο Π.Κ. γράφει για την αλληλεγγύη στους πρόσφυγες.

Τηλεπερσόνες και κάθε λογής «ειδικοί» έχουν πέσει πάνω στη νεολαία για να την πειθαρχήσουν, με ιδεολογικό όπλο το «Μπούλινγκ». Αυτό είναι και το θέμα του άρθρου του Σεραφείμ Ρίζου. Ο ρατσισμός, ο σεξισμός, η ομοφοβία, τα κυρίαρχα πρότυπα, οι φασίστες και η εντατικοποίηση του καπιταλιστικού

σχολείου είναι οι πραγματικοί παράγοντες που φέρνουν τη βία στα σχολεία αλλά το σύστημα δεν τολμάει καν να το παραδεχτεί. Η λύση είναι στο κίνημα και στην πάλη για δημοκρατικό σχολείο.

Στην επέτειο των 70 χρόνων από τη λήξη του ΒΠΠ, ο Κώστας Βλασσόπουλος, σε ένα άρθρο που βρίθει στοιχείων και αναφορών εξηγεί γιατί ο χαρακτήρας του πολέμου ήταν ιμπεριαλιστικός και όχι αντιφασιστικός, τις ελπίδες εκατομμυρίων εργατών για ένα καλύτερο μεταπολεμικό κόσμο και τις δυνάμεις που τις διαψεύσαν. Ο συγγραφέας στέκεται στην υποκρισία του «δημοκρατικού» στρατοπέδου των Συμμάχων και της διπλωματίας τους. Εξηγούνται αναλυτικά, τα κίνητρα και η αλληλεξάρτηση ανάμεσα στους νικητές του πολέμου, οι ευκαιρίες που είχαν τα κινήματα αντίστασης στην πάλη για μια καλύτερη κοινωνία αλλά και οι αυταπάτες και τα λάθη που οδήγησαν στην ήττα.

Ο Ουασίμ Ουάγκντι, από τους Επαναστάτες Σοσιαλιστές στην Αίγυπτο, μίλησε στον Κώστα Πίττα για την κατάσταση της εργατικής τάξης και του κινήματος στη χώρα του. Μια συνέντευξη που αναφέρεται στην επανάσταση, την αντεπανάσταση, τις αυταπάτες για το ρόλο του στρατού και τα μοιραία λάθη τμημάτων της αριστεράς.

Στις τελευταίες σελίδες, όπως πάντα, βρίσκεται η βιβλιοκριτική. Σε αυτό το τεύχος ο Θανάσης Καμπαγιάννης παρουσιάζει το τελευταίο βιβλίο του Δήμητρη Κουσουρή με τίτλο «Δίκες Δοσιλόγων 1944–1949», ο Μπάμπης Κουρουνδής περιγράφει την πλούσια εμπειρία των κατειλημμένων εργοστασίων στην Αργεντινή όπως την αποτυπώνει ο Αντρές Ρουτζέρι στο βιβλίο «Οι ανακτημένες επιχειρήσεις της Αργεντινής», ο Γιώργος Πίττας καταπιάνεται με το βιβλίο του υπουργού Κοτζιά «Πατριωτισμός και Αριστερά» και η Αλεξάνδρα Μαρτίνη παρουσιάζει το βιβλίο του Μαρξ για τον «Εμφύλιο Πόλεμο στη Γαλλία».

Τιμή 4 ευρώ.

Μπορείτε να το προμηθευτείτε από το βιβλιοπωλείο της Εργατικής Δημοκρατίας τηλ 99698503 ή απο τους συντρόφους που πουλούν την Εργατική Δημοκρατία

Νέα Ωρολόγια Προγράμματα

Η εκπαίδευση στην υπηρεσία της αγοράς

«Τι σόι υπουργείο παιδείας και πολιτισμού κόβει τον πολιτισμό», έγραφαν τα πανό των καθηγητών στη διαμαρτυρία τους. Το Υπουργείο Παιδείας και Πολιτισμού ετσιθελικά αποφάσισε να εφαρμόσει από τον ερχόμενο Σεπτέμβριο το Νέο Ωρολόγιο Πρόγραμμα (ΝΩΠ) ξεσηκώνοντας θύελλα ανάμεσα στους εκπαιδευτικούς .

Ο Υπουργός ισχυρίζεται ότι το ΝΩΠ στοχεύει στην: «*Αναδιαμόρφωση του λυκείου μέσα από τη διαμόρφωση κατευθύνσεων επιλογής μαθημάτων, διορισμούς στην εκπαίδευση στη βάση των γνώσεων, των προσόντων και των δεξιοτήτων των εκπαιδευτικών και νέο σύστημα επιμόρφωσης των εκπαιδευτικών*»

Η πρόταση αφορά τα ωρολόγια προγράμματα, τη διάρθρωση δηλαδή του σχολικού προγράμματος. Όπως δήλωσε ο Υπουργός «*στόχος είναι η δημιουργία κατευθύνσεων επιλογής μαθημάτων σε σύγχρονους επιστημονικούς τομείς, οι οποίες θα δώσουν τις απαραίτητες βάσεις στα παιδιά μας για να μεταβούν στην τριτοβάθμια εκπαίδευση αλλά, παράλληλα, συνδέονται και με τις απαιτήσεις της αγοράς εργασίας*».

Αυτή είναι και η ουσία όπως ομολογεί ο Υπουργός, η προσαρμογή της εκπαίδευσης στις ανάγκες της αγοράς. Τι θα εξυπηρετεί δηλαδή καλύτερα τους επιχειρηματίες, τους βιομήχανους, τους εμπόρους τους τραπεζίτες και τους ξενοδόχους.

Στην ουσία ανατρέπει την όποια προσπάθεια έγινε για εκπαιδευτική μεταρρύθμιση από την κυβέρνηση Χριστόφια με στόχο ένα πιο δημοκρατικό και ανθρώπινο σχολείο που να προσφέρει πραγματική μόρφωση σε όλα τα παιδιά.

Τώρα έρχεται να προσφέρει εξειδίκευση και εξατομικοποίηση σε ένα σχολείο όπου οι «καλοί» θα προχωρούν και οι άλλοι θα ρίχνονται στα τάρταρα της αγοράς ξυπόλυτοι. Ανοίγει ακόμη μια πόρτα στην ιδιωτική εκπαίδευση και την παραπαιδεία αφού αφαιρεί ώρες διδασκαλίας από μαθήματα όπως της πληροφορικής, των Αγγλικών, της Μουσικής, της Τέχνης, της τεχνολογίας ενώ καταργεί την αγωγή του πολίτη και την συμβουλευτική. Η δικαιολογία ότι υπάρχουν ειδικά Μουσικά Λύκεια ή Αθλητικά δεν ευσταθεί γιατί σε αυτά μπαίνουν 20 περίπου άτομα τον χρόνο.

Παράλληλα αυξάνει τις ώρες των αρχαίων, των νέων ελληνικών και γενικά των μαθημάτων που καλλιεργούν τα «ελληνοχριστιανικά ιδεώδη» με τη δικαιολογία μάλιστα ότι «ζούμε σε ημικατεχόμενη πατρίδα».

Η πρόταση του υπουργού θα έχει ακόμη σαν αποτέλεσμα αρκετοί εκπαιδευτικοί, κυρίως έκτακτοι των ειδικών μαθημάτων να μείνουν χωρίς δουλειά, παρά το ότι δουλεύουν για αρκετά χρόνια με αυτό το καθεστώς.

Κατάφερε ακόμη με την πρόταση του ο Υπουργός να διασπάσει τους καθηγητές και να στρέψει τους μεν εναντίον των δε αφού αφαιρεί ώρες από τον ένα κλάδο και προσθέτει στον άλλο. Ο Ταλιαδώρος, πρόεδρος της ΟΕΛΜΕΚ, φιλόλογος ο ίδιος, και γνωστός για τις εθνικιστικές του θέσεις αποδέχτηκε την πρόταση του Υπουργού και ξεσήκωσε θύελλα αντιδράσεων από τους καθηγητές. Η πλειοψηφία του ΔΣ της ΟΕΛΜΕΚ τοποθετήθηκε αντίθετα και έστειλε σχετική επιστολή στον Υπουργό δηλώνοντας την αντίθεση της.

Η πρώτη εκδήλωση διαμαρτυρίας ενάντια στην πρόταση του Υπουργείου Παιδείας ήταν αρκετά πετυχημένη. Έγινε έξω από το Υπουργείο Παιδείας και Πολιτισμού και είχε τον χαρακτήρα συναυλίας. Διοργανώθηκε από τον Σύνδεσμο Καθηγητών Μουσικής (ΟΕΛΜΕΚ), με τη συμμετοχή και του Συνδέσμου Καθηγητών Τέχνης, Οικιακής Οικονομίας, Πληροφορικής, Σχεδιασμού και Τεχνολογίας, καθώς και των Εκπαιδευτικών Προϋπηρεσιακής

Κατάρτισης και της Επιτροπής Συμβασιούχων Εκτάκτων και Αντικαταστατών Καθηγητών της ΟΕΛΜΕΚ.

Κρατούσαν πλακάτ, στα οποία αναγράφονταν συνθήματα όπως «Η μουσική δίνει ψυχή στις καρδιές και φτερά στη σκέψη», «Η μουσική είναι πολιτισμός», «Οι μουσικοί επιμένουν να μείνει το πολιτισμού στο Υπουργείο Παιδείας», «Να υλοποιηθούν οι υποσχέσεις του ΥΠΠ για αναβάθμιση της Βιολογίας. Όχι στην υποβάθμιση της Βιολογίας», «Μη ρίχνετε τα αγγλικά στην παραπαιδεία», «Εκπαίδευση χωρίς τέχνη, σχολεία χωρίς αξίες».

Η Νάταλη Χριστοφίδου, καθηγήτρια Τέχνης, δήλωσε ότι «*ελπίζουμε να μην πετάξουν έξω τον πολιτισμό και να θέλουν να λέγονται Υπουργείο Παιδείας και Πολιτισμού*». Πρόσθεσε ότι «*οι τέχνες, η μουσική, οι κλάδοι μέσω των οποίων τα παιδιά εκφράζονται και δημιουργούν, πρέπει να μείνουν στα σχολεία και είναι απαράδεκτη αυτή η κατάσταση και ελπίζω να εισακουστούν οι εκκλήσεις μας*». Ο Σωτήρης Χαραλάμπους της Προοδευτικής Κίνησης δήλωσε ότι «*σαφώς θυματοποιούνται κάποιοι κλάδοι με την απαράδεκτη πρόταση του ΥΠΠ, η οποία μας παίρνει 50 χρόνια πίσω σε ένα σχολείο που είναι ξεπερασμένο, ένα σχολείο των στείρων γνώσεων, του παπαγαλισμού και της αποστήθισης, το οποίο έχει κάνει τον κύκλο του*». Ο Γιάννης Τριταίος, Πρόεδρος των Συμβασιούχων Εκτάκτων και Αντικαταστατών, δήλωσε ότι «*εκφράζουμε σφοδρότατα παράπονα κατά του ΥΠΠ για τα προγράμματα τα οποία προτίθεται να εφαρμόσει και τα οποία οδηγούν πολλούς εκπαιδευτικούς στην ανεργία. Επηρεάζονται 717 άτομα της προϋπηρεσιακής και άλλα 150 άτομα έκτακτοι και αντικαταστάτες*».

Οι οργανώσεις των εκπαιδευτικών πρέπει να συνεχίσουν τον αγώνα. Η διάθεση μέσα στους συναδέλφους υπάρχει. Ο θυμός υπάρχει. Εκείνο που χρειάζεται είναι να οργανωθεί και να συντονιστεί ο αγώνας ώστε όλοι μαζί να κατέβουν σε απεργία και συλλαλητήριο. Οι τετράωρες στάσεις και η αποχή από κάποιες δραστηριότητες δεν είναι αρκετές. Δεν μπορούν να πιέσουν το Υπουργείο. Χρειάζεται απεργία διαρκείας και μάλιστα τώρα που πλησιάζει το τέλος της χρονιάς και πρέπει να προετοιμαστούν γιορτές, βαθμολογίες και άλλα. Η πλειοψηφία των γονιών και των μαθητών είναι σίγουρα με το μέρος των εκπαιδευτικών γιατί καταλαβαίνουν ότι τα παιδιά τους έχουν μετατραπεί σε πειραματόζωα για χάρη του κέρδους.

Αγγελική Μιχαήλ